

2019. AUGUSZTUS: A MENNYEI SZENTÉLYSZOLGÁLAT + HOGYAN TÁRGYALJA A BIBLIA A BŰN KÉRDÉSÉT? + NÉZZ RÁ, ÉS ÉLSZ!
+ AZ EGYHÁZ VEZETŐINEK BÁTÓRÍTÁSA AZ EGÉSZSÉGES ÉLETMÓD VÁLASZTÁSÁRA + A DÁNIEL KÖNYVÉBEN TALÁLHATÓ HÉT IMA
+ A TÖKÉLETESÉG – ERÉNY VAGY BŰN? + TÉNYLEG SZÁMÍT AZ ÉLETMÓD?

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVÉLETÉT VÁRÓKNAK

A HATÉKONY KOMMUNIKÁCIÓ PILLÉREI

*Az örök evangélium
hirdetése a folyamatosan
változó hallgatóság
számára*

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

ÍRD ALÁ TE IS AZ ADRA PETÍCIÓJÁT!
**„MINDEN GYERMEKNEK, BÁRHOL ÉLNE IS,
AZ ISKOLÁBAN A HELYE!”**

A Jordániai ADRA Éves Tanácskozásán, amelyre 2019 februárjában került sor, az ADRA egy világszéles informáló és tudatébresztő kampányt indított útjára, mely a nevelés és a neveléshez való jog fontosságára szeretné felhívni a világ közvéleményének figyelmet. A kampány neve: „Minden gyermeknek, bárhol élne is, az iskolában a helye!” („Every child. Everywhere. In school.”) A kampány sürgős felhívás az Adventista Egyház részéről a világ vezetői számára, hogy ezúton is mindent megtegyenek annak érdekében, hogy minden gyermeknek, bárhol éljen is a Földön, fajtól, kortól, nemtől, nemzetiségtől, vallástól és származástól függetlenül biztosítva legyen a joga az oktatásban való részvételhez, hogy maximálisan kamatoztathassa Istentől kapott lehetőségeit.

A kampány célja a Hetednapos Adventista Egyházzal együttműködve 2020-ig egymillió aláírást gyűjteni annak érdekében, hogy a világ vezetői biztosítsák minden gyermek számára a lehetőséget a minőségi oktatásban való részvételhez, és megoldást találjanak a szegénység problémájára és a nemzedékek közötti különbségek okozta nehézségekre.

A petíció aláírásához kattintsanak a következő webcíme: <https://inschool.adra.org/petition>.

További információk: <http://adra.ro/stiri/semneaza-si-tu-petitia-adra-ficare-copil-din-ficare-loc-la-scoala.html>.

2019. augusztus. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pirlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Ioșif Pașca, Gabriel Ban; Különlleges munkatársak Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0756-059330; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

„HITTEL TESZEM, AMIT KÉR ISTENEM”

„... MEGKÉRDEZÉ DÁVID AZ URAT... FELELE AZ ÚR...” (2SÁMUEL 2:1)

A missziómunka sikerének kulcsa – noha nem hagyhatjuk figyelmen kívül az emberek közti kommunikációt sem – elsősorban az Istennel való állandó kommunikációs képességben rejlik.

Az Isten szíve szerinti ember, Dávid (1Sámuel 13:14) élettörténetének egyszerű áttekintése nyomán is kiderül egyik szokása, amely kötelező vezérelvévé vált: folyton az Úrhoz fordult tanácsért. Dávid számára a sikert az Úr megkérdezése jelentette minden lépésében. És nem csak az új helyzetekben, hanem azokban is, amelyekre vonatkozóan már a múltbeli tapasztalatok során tanácsot kapott.

Miután az utasításokat követve legyőzte a filiszteusokat (2Sámuel 5:17–21), Dávid újból megkérdezte az Úrtól, hogy mit kell tennie, pedig ugyanazzal az ellenséggel állt szemben, ráadásul ugyanazon a harcmezőn (22–25. v.). Most azonban a győzelemhez a következő elem társult: „Amikor a szederfák tetején indulásnak zaját fogod hallani” (24. v.) – hangzott a mennyei utasítás. Isten embere csupán azután lép a tettek mezejére, miután hallja az isteni jelet. Az Úr Jézus a következőképpen beszélt erről a magatartásról: „Az én juhaim hallják az én szót” (János 10:27). Az igazi hívő ember számára az Istennel való közösség túllépi a szokások területét: bizalmat és fenntartások nélküli engedelmséget jelent.

Abszurdum (latinul: *absurdus* – rossz hangzású), hogy miközben jó dolgokkal van tele a határidő-naplónk, mégis ritkán vagy egyáltalán nem érünk el sikereket. De térjünk vissza Dávidhoz: „Ímé lássad, én cédrusfából csinált palotában lakom, az Istennek ládája pedig a kárpitok között van” (2Sámuel 7:2). Ki ne dicsérne meg egy ilyen gondolkodású embert? Megtette Nátán próféta is (3. v.). A menny azonban más szempontokat és terveket tart szem előtt (12–13. v.), és Dávid újra engedelmes, pedig nagyon szerette volna, hogy az ő gondolatai érvényesüljenek. Hát nem azt a küldetést kaptuk, hogy vigyük el az evangéliumot a föld végső határáig (Máté 28:19; Cselekedetek 1:8)? Egyetlen lelket sem nyerhetünk, ha nem kérdezzük meg minden esetben az Úrtól: hol, mikor és hogyan? Noha Péter és János jelen voltak pünkösdkor, mégis sajtáságos és határozott utasításokra volt szükségük ahhoz, hogy evangelizálhassanak a samaritanusok között, vagy Cornélius százados házában (Cselekedetek 8. és 10. fejezet).

Múltbeli tapasztalataink értéket képeznek, a már elért sikerek pedig bátorítást nyújtanak az új kezdeményezésekben, viszont új győzelmeket csak a mennyből kapott új utasítások nyomán arathatunk. A sikeres misszionárius számára a kommunikáció Istennel a folyamatos jelen időben történik. Mindig megkérdi az Urat, és az Úr mindig válaszol neki. A missziómunka frontvonalán az evangélistára és az evangelizált személyekre vonatkozóan új részletek jelennek meg. Az én füleimnek és a te füleidnek is folyamatosan meg kell hallaniuk a Lélek hangját, amikor mutatja az utat (Ézsaiás 30:21). Abszurdum az Úr felkentjének lenni, hogy aztán Saulhoz hasonlóan varázslóvá váljak csak azért, mert nem hallgattam meg a mennyei hangot (1Sámuel 28:6).

A Lélek belső frontvonalán kivívott győzelmek sokkal nagyobbak a külső győzelmeknél (Példabeszédek 16:32). „A saját énünk elleni küzdelem a leg-hatalmasabb harc, amelyet meg kell vívunk. Énünket átengedni, alárendelni mindent Isten akaratának: küzdelemben kerül, de a léleknek engedelmeskednie kell Istennek, mielőtt szentségben megújulhatna” (Ellen G. White, *Jézus-hoz vezető út*, 43. o.). „Hiszek Megváltómban,/ Szavát megfogadom,/Ezért napfényes az ösvényem...” (AÉ, 219). ■

Teodor Huțanu, a Curierul Adventist/Adventszemle főszerkesztője

TARTALOM

3 Vezércikk

Teodor Huțanu

„Hittel teszem, amit kér Istennem”

4 Misszió

Adventist
World

Martin Doblmeier

A hatékony kommunikáció pillérei

Az örök evangélium hirdetése

a folyamatosan változó hallgatóság számára

9 Teológia

Dr. Szilvási József

A mennyei szentélyszolgálat

12 Lelkiség

Emilian Niculescu

Hogyan tárgyalja a Biblia a bűn

kérdését?

14 Életrajzok

Cristian Trenchea

James White (3) – Nézz Rá, és élsz!

16 Adventus Egyetem

Emanuel Sălăgean

2019. június 24–27.: a cernicei

Adventus Egyetem által első ízben

megszervezett záróvizsga

20 Elmélkedés

Ștefan Radu

Jákob és Izráel

21 Tapasztalatok

Vasilica Gheorghie

Az Úr háza Căscioarele községben

22 Hírek

Az egyház vezetőinek bátorítása

az egészséges életmód választására

24 Elmélkedés

Traian Aldea

A Dániel könyvében található

hét ima

27 Teológia

Florin Lăiu

A tökéletesség – erény vagy bűn?

30 Egészség

Adventist
World

Peter N. Landless

Zeno L. Charles-Marcel

Tényleg számít az életmód?

Nem elegendőek a vérnyomást

szabályozó gyógyszerek?

31 Gyermekekdal

Alina Chirileanu

A Szentírás példabeszédei

A HATÉKONY KOMMUNIKÁCIÓ PILLÉREI

AZ ÖRÖK EVANGÉLIUM HIRDETÉSE A FOLYAMATOSAN VÁLTOZÓ HALLGATÓSÁG SZÁMÁRA

Az alábbi cikk részleteket közöl Martin Doblmeier keresztény filmproducer beszédéből, amelyet 2015. október 16-án tartott az Észak-Amerikai Divízió által szervezett Adventista Kommunikációs Szakemberek Társaságának értekezletén. Az adventisták barátja, a híres Martin Doblmeier, számos díjjal kitüntetett producer. Három filmet készített az adventista nevelésről és az adventista egészségügyi elvekről.

A FOLYAMATOSAN VÁLTOZÓ VILÁGBAN A VALÓSAĞ BIZTONSÁGOT, STABILITÁST ÉS ERŐT NYÚJT.

Az idei nyáron (2015) immár másodszor vehettem részt San Antonióban a Generál Konferencia közgyűlésén. Nem vagyok adventista, viszont keresztény létemre áldásnak tartom, hogy olyan adventista barátaim és munkatársaim vannak, akikkel az évek során együtt dolgozhattam. Őszintén megszerettem ezt az egyházat és a tagjait.

San Antonióban mélyen meghatott a látvány, hogy emberek a világ minden tájáról eljöttek együtt örvendezni és imádkozni. Tényleg megható élmény volt számomra látni a rengeteg ország zászlaja alatt felvonuló nemzetek képviselőit. Mindannyian annyira büszkék voltak, hogy ehhez az egyházhhoz tartoznak... Én is büszke voltam.

Hozzátok hasonlóan én is kommunikációs szakember vagyok. Beszélek az embereknek az élő Istenbe vetett hitemről. Adventista szakemberekként egyáltalán nincs könnyű dolgunk. Viszont

meg vagyok győződve, hogy a San Antonióban tartott találkozó után a küldetés, miszerint egyházatok határain túlra is el kell menetek – széles e világra –, még nagyobb kihívást jelent számotokra.

Örök igazságok

A másféle vallási meggyőződés hirdetése – ami sok esetben politikai és társadalmi elemekkel társul – egyáltalán nem könnyű feladat. Az emberek általában azért fordulnak a valláshoz, mert az általuk látott világ nem változó terület. A folyamatosan változó világban a vallás biztonságot, stabilitást és erőt nyújt.

A sors iróniája azonban az, hogy az ember állandó változásban van. Figyeljük csak meg az utóbbi nemzedékek során bekövetkezett társadalmi változásokat. Ezek fényében a vallás annyira merevnek tűnik, hogy valósággal visszafelé fordulásnak, némely esetben elnyomó hatalomnak

Martin Doblmeier több fontos díjat is nyert dokumentumfilm producerként. A Virginia állambeli Alexandriában alapított Journey Films elnöke.

látszik. Egy adott pillanatban Carl Jung a „boldogtalanság rendszerének” nevezte a vallást.

A vallással kapcsolatos Pew-tanulmányból kiderült, hogy a vallásos emberek egyre nagyobb rétege csatlakozik azokhoz, akik egyetlen hagyományos egyházzal vagy felekezettel sem azonosulnak. Főleg a fiatalabb nemzedék soraiban ritka, hogy valaki katolikusnak vagy más vallásúnak nevezi magát, ehelyett inkább így azonosítják magukat: „Lelki ember vagyok, de nem vallásos”.

Azokat, akik azt nyilatkozták, hogy nem tartoznak semmilyen egyházzal vagy felekezethez, ma már „névteleneknek” nevezzük. A vallásos közösségektől való eltávolodás mögött gyakran valamely egyházban vagy az egyház vezetőivel szerzett kellemetlen tapasztalat áll. Némelyek több egyházat megjártak már, aztán minden ok nélkül hátat fordítottak a közösségeknek.

Nyilvánvaló, hogy a mai kultúrában idejétmúltnak tűnik a fogadalom és az odaadás. Nagy gyakorisággal változtatjuk a munkahelyünket, sőt a karrierünket is, úgy, ahogy eddig még soha. Egyik városból a másikba költözünk. Már nem köt annyira a házassági fogadalom, mint a múltban. Még az is nehezünkre esik, hogy két éven keresztül ugyanannál a telefontársaságnál maradjunk.

Hogyan számíthat az egyház túlélésre, vagy néhanő növekedésre egy ilyen társadalomban, amelyben a fogadalom és az eskü értéke sokat veszített jelentőségéből?

A meghallgatás egyetemes szükségessége

Ez az egyház – a Hetednapi Adventista Egyház – a legutóbbi Generál Konferencia Ülésszaka óta, azaz 2010-től napjainkig 6 millió taggal gyarapodott. Ez egy jelentős szám, ha figyelembe vesszük a más felekezeteknél tapasztalható hanyatlást. Ugyanakkor azt is meg kell említenünk, hogy ugyanabban az időszakban az egyház több mint 3 millió tagot veszített el. Számomra ez már kritikus tömeg.

A veszteségnek számos oka van: elhalálozás, a változó kultúrának köszönhető folyamatos köl-

tözések. De miből adódik az, hogy sokan az egyházhoz csatlakozók közül később valamiért elégedetlenekké válnak, és elhagyják a közösséget? Reményekkel és szükségletekkel léptek be az ajtón, amelyek bizonyos okoknál fogva válasz nélkül maradtak.

Megkérdezném az egyháztól: „Vajon nem túl nagy hangsúlyt fektettek a prédikációkra és a keresztségekre, nem túl nagy fontosságot tulajdonítottok annak, hogy az embereket behozzátok a gyülekezetbe, de már kevésbé foglalkoztat az, hogy ezeket az embereket meg is tartsátok az egyházban? Vajon nem részesítitek előnyben a számadatokat az emberek lelki szükségleteinek hátrányára?”

Krisztus is prédikált, viszont szakított időt az emberek meghallgatására is. Ha nem érdekelt volna az emberek válasza, nem kérdezte volna meg: „Kinek mondanak engem az emberek?”

Minél többet dolgozom és tanulmányozok, minél többet olvasok és próbálom elmélyíteni a hitemet, annál nyilvánvalóbb számomra, hogy mennyire fontos a meghallgatás gyakorlata. Ez egy olyan művészet, amely kiveszett a mai kultúrából. Hangoskodunk és kiabálunk egymásra, mintha annak lenne igaza, aki hangosabb.

Megpróbáltatok minden oldalról megközelíteni a *hatékony kommunikáció pilléreit*, viszont én szeretném hozzáfűzni, hogy számomra a hatékony kommunikáció nem monológot vagy egyirányú kommunikációt jelent, hanem emberi jellemünkre vonatkozó információcserét. Egy ilyen mélységes kapcsolat által, ha figyelmesen meghallgatod a másik embert, a reményelt tapasztalatok majd maguktól be fognak következni, napfényre fognak kerülni, mivel megmutatnak valamit emberi jellemünk egyetemességéből. Ezen a szinten sokkal érdekesebb tapasztalatokat szerezhetünk.

Ha kommunikációs szakemberként elmeséled, hogyan dolgozott Isten mások életében, akkor ezek nem maradnak a saját tapasztalataid, hanem ennél sokkal többet fognak jelenteni. A kezdedbe helyezett szent igazsággá válnak. És akkor

KRISZTUS IS PRÉDIKÁLT, VISZONT SZAKÍTOTT IDŐT AZ EMBEREK MEGHALLGATÁSÁRA IS. HA NEM ÉRDEKELTE VOLNA AZ EMBEREK VÁLASZA, NEM KÉRDEZTE VOLNA MEG: „KINEK MONDANAK ENGEM AZ EMBEREK?”

már elvárható, hogy ezen igazságok kezelése és továbbadása által az emberek elkezdnek átlátni a felszínes dolgokon, és meglátják a mélységes titkot – azt a helyet, ahol valóban felfedezhetik Istent.

Alázatos szívek

Számomra a pillérek egyike az alázat. Amikor ez a tulajdonság elvész – és mindig fennáll ennek a veszélye –, akkor elkezd akadályozni Isten helyes hirdetését a világban.

Az alázat jótékony hatással van a lélekre. Az első két adventista filmem készítése közben orvosokkal és egészségügyi asszisztensekkel dolgoztam együtt, és a szívükben különleges alázatot éreztem. Én nem vagyok képes helyretenni egy eltörött karcsontot, bevarni egy nyílt sebet, nem tudok betegségeket diagnosztizálni. Viszont megtehetem, hogy beszélek ezekről az emberekről, és ígérem, hogy a rendelkezésemre álló legjobb eszközökkel fogom ezt megtenni. Hiszem, hogy Isten ezt várja el tőlem. A legjobb kommunikáció lényege, hogy sose tévedsz szem elől az alázatosságot.

Mindannyian kreatívnak tartjuk magunkat. Közületek sokan dolgoznak olyan területeken, ahol teljes mértékben használjátok a leleményességet, sőt, feszegetitek a kreativitás határait, mígnem mindennapi szokásotokká válik. Ez azonban nem egyszerű. Ellenkezőleg, mondhatjuk, hogy igen kimerítő. Ha formában akarod tartani magad, és el akarod kerülni a „kiegést”, akkor energiát – lelki üzemanyagot – kell találnod a munkádban. Miközben másokért dolgozva tárod fel az embereknek a rejtett titkokat, figyeld meg, hogy mi az, ami kielégíti a szükségleteidet és enyhíti a lelki szomjadat.

Vegyél részt kreativitást serkentő tevékenységeken, legyen az bármilyen jelentéktelennek tűnő dolog, mert lehet, hogy pontosan az nyújt lelki táplálékot, támaszt, felüdülést számodra. Hívó emberként kreatív gondolkodással és tevékenységekkel túlszárnyalhatod önmagad. Mindez arra emlékeztet, hogy kreatívnak lenni többet jelent az „én és a kreativitásom” kijelentésnél. Az Istentől kapott alkotási ajándék nem egy a teremtéskor lezárt egyszerű aktus, hanem egy folyamatos, naponkénti kinyilatkoztatási tevékenység. Olyan ez, mint egy remek könyv olvasása. Amint gyakorlod, lényed részévé válik, és így a felüdülés és változás számos lehetőségét nyújtja számodra.

Kommunikációs szakemberekként képesek vagytok kiterjeszteni saját és mások bizonyágtevézésének határait. Erre ne teherként, hanem lehe-

tőségként tekintsetek. A naponkénti apró lépések által próbáljátok képezni magatokat. Alkalmazzatok új módszereket az imában, tanulmányozzatok a művészeteket, látogassatok múzeumot, énekeljetelek és alkossatok, ha ihletést éreztek, de még akkor is, ha nem. Úgy tekintsetek erre a munkára, mint folyamatosan tökéletesíthető és ápolható művészetre. Ha amúgy is folyamatos mozgásban vagyunk, miért ne válasszuk a helyes irányt, azt az utat, amit szentnek tartunk?

Az elmélkedés előjoga

Habár ez nem mindig így látszik, te és én különleges előjogokban részesültünk. Azért, mert a magunk során másoknak és természetesen saját magunknak is olyan lencsét kínálhatunk fel, amelyen keresztül láthatjuk a körülöttünk levő világot. Ott, ahol túl gyakran csak sötétséget látnak, mi világosságot terjeszthetünk. Ahol mások nem látnak csak szomorúságot és csüggedést, mi reménysugarat kínálhatunk fel. Ahol ellenségeskedés van, mi ott arra hívtunk, hogy mutassuk meg, mit jelent a szeretet.

A filmjeim elkészítése előtt két dologba kezdtem. Elsősorban kitakarítottam az otthonomat; rendet raktam és megszabadultam mindattól, ami az előző filmemhez köthető. Másodsorban pedig igyekeztem időt szakítani a böjtire és az imára, hogy felkészülhesek az előtttem álló munkára. Az imának az a rendeltetése, hogy megüresít az énemtől és minden kísértéstől. Mindezt abban a reményben teszem, hogy elégséges lesz a valóban fontos dolgok elvégzéséhez.

Mi, akik abban az előjogban részesültünk, hogy elmesélhetjük másoknak is, hogyan dolgozott Isten a világunkban, teljes komolysággal kell kezelnünk szívünk felkészülési folyamatát. Ez is egy fontos pillér lehet – felkészülés Isten titkainak megértésére.

Az egyház és a kultúra

Korábban említettem, hogy bizonyos közügyekben az egyháznak szembe kellene helyezkednie napjaink társadalmával és kultúrájával. Mindezek mellett azonban sok esetben az adventisták beállnak a sorba, sőt, némelykor akár az élen is járnak!

A munka, amit ez az egyház végez a szenvedőkért – hazánkban vagy bárhol a világon – megérdemli, hogy megünnepeljük és tovább hirdessük másoknak is. Én láttam ezt a munkát, és a filmjeim révén tovább is adtam. Közületek sokan látták ezeket a filmeket, és be is építették missziós tevékenységeikbe. A missziómunka fontossága

MIKÖZBEN
MÁSOKÉRT
DOLGOZVA
TÁROD FEL AZ
EMBEREKNEK
A REJTETT TIT-
KOKAT, FIGYELD
MEG, HOGY MI
AZ, AMI KIELÉ-
GÍTI A SZÜK-
SÉGLETEIDET ÉS
ENYHÍTI A LELKI
SZOMJADAT.

íránti odaadás a hetednapos adventista kultúra életadó pillére.

A hetednapos adventisták egészségügyi reformja példát nyújt Amerika és az egész világ számára. A sors ironiája azonban, hogy ezek az elvek épp abból a teremtéstörténetből erednek, amelyet sokan már idejétmúltak tartanak. Őrizzétek meg és tartsátok tiszteletben az alapelvet, mely szerint testünk a Szentlélek temploma. Nyújtson ihletést minden időben, hisz ez az elv tette az adventistákat élenjárókká az egészségügy terén szerzte a világon. Ne fáradjatok bele, mivel a világnak újból és újból meg kell hallania ezeket az elveket a legújabb kommunikációs eszközök által.

Mégis a figyelmetekbe kell ajánlanom egy bizonyos dolgot. Úgy látom, hogy ez az egyház egy hatalmas lehetőséget szalaszt el, és pedig annak lehetőségét, hogy gyakorlatiassá tegye a teremtést támogató teológiáját. Ennek az egyháznak minden joga megvan ahhoz, hogy az élen járjon a közszférában a környezeti kérdések terén. Az embereknek elsősorban a Hetednapos Adventista Egyháznak kellene eszükbe jutnia, amikor környezetvédelmi kérdések merülnek fel.

Az evangélikus egyházak évtizedeken át mellőzték a környezeti kérdéseket. Ma azonban már nem így gondolkoznak.

A Hetednapos Adventista Egyház ideális pozícióban van ahhoz, hogy könnyedén felhívja az egész ország figyelmét a környezettel kapcsolatos kérdésekre, s így új hallgatóságra is szert tehet. Különösen a fiatalabb nemzedék vágyik ilyen vezetőkre. Számukra nagyon fontos a környezetvédelem.

Véleményem szerint az egyház sokat nyerne, ha akár az Észak-Amerikai Divízióban, akár a Generál Konferencia szintjén fenntartana egy környezetvédelmi kérdésekkel foglalkozó különleges irodát. Ezzel azt üzenné a világnak, hogy intézményesen is védelmezi azt, amit maga Isten bízott ránk. A hívők bizonyára támogatnák ezeket a törekvéseket, az ifjak pedig lelkesednének. Az egész földkerekség hálás lenne.

Ne féljete a jövőtől!

Mialatt azon gondolkotok, hogy milyen további pillérei lehetnek a kommunikációnak, én még hozzátennék valamit. Szeretettel és tiszte-

**ŐRIZZÉTEK MEG
ÉS TARTSÁTOK
TISZTELETBEN
AZ ALAPELVET,
MELY SZERINT
TESTÜNK
A SZENTLÉLEK
TEMPLOMA.
NYÚJTSON IHLET-
TÉST MINDEN
IDŐBEN, HISZ EZ
AZ ELV TETTE AZ
ADVENTISTÁKAT
ÉLENJÁRÓKKÁ
AZ EGÉSZSÉGÜGY
TERÉN SZERTE
A VILÁGON.**

VANNAK, AKIK
HOZZÁTOK
HASONLÓAN
SZERETNÉNEK
SEGÍTENI AZ
EMBEREKNEK,
DE NEM CSUPÁN
IMÁDKOZÁSSAL
VAGY AZ ISTEN-
SÉG IRÁNTI
FELELŐSÉGÉR-
ZETTEL. SZA-
KÍTSATOK IDŐT,
HOGY JOBBAN
MEGISMERHES-
SÉTEK ŐKET,
ÉS AKKOR MAJD
SOKKAL JOBBAN
FOGJÁTOK ÉRTÉ-
KELNI A SAJÁT
HITETEKET.

lettel mondom: sok adventista túl kényelmesen él a gyülekezetében, befészkel magát a sajátos nyelvezet, a közös hagyományok, a barátságos arcok és a családi gyakorlatok kényelmi zónájába. A múltban hasznos volt ez a hozzáállás. Nagy igazságot mondott azonban a híres baseball játékos, a pop kultúra híve és prófétája, Yogi Berra: „A jövő semmivel sem lesz több annál, ami eddig is volt.”

A változó amerikai vallási környezetben találkozni fogtok olyan barátságos személyekkel, akik készek csatlakozni a keresztény hagyományokhoz. Olyan emberek ők, akik hozzátok hasonlóan szeretnének segíteni az embereknek, de nem csupán imádkozással vagy az istenség iránti felelősségérzettel. Szakítsatok időt, hogy jobban megismerhessétek őket, és akkor majd sokkal jobban fogjátok értékelni a saját hiteteket. Hívjátok meg szombaton az istentiszteleteikre. Látogassátok meg a gyülekezeteiket. Ezeknek az embereknek a barátsága és kedvessége újabb pillére lehet a misziómunkátoknak. Nem jelent kompromisszumot, ha megértitek és tiszteletben tartjátok a hitüket, ellenkezőleg, ez a tapasztalatcsere még inkább megerősít saját hitetekben.

Az egyik kedvenc hősöm az ifjú német teológus, Dietrich Bonhoeffer. 1944-ben börtönbe került, mert azzal vádolták, hogy részt vett a Hitler elleni merényletben. Börtöncellájából levelet írt a családjának, valamint barátjának, a szintén teológus Eberhard Bethgének. Természetesen én sosem ismertem Bonhoeffert, viszont ismertem Eberhardot. Remek ember volt, aki többek között Dietrich barátjáról teljes személyleírást készített.

Bonhoeffer a börtönből írta leveleit, tudatában lévén annak, hogy életének napjai meg vannak számlálva. Ennek ellenére nem saját személye és sanyarú sorsa foglalkoztatta, hanem azon gondolkodott, hogy mi lesz ezzel a világgal – de különösen a keresztény egyházakkal – a háború után. Szemtanúja volt a náci rendszer kegyetlenségeinek, látta, mire képes az ember a saját embertársa ellen, és mindezek mellett láthatta, hogy az egyház nincs megelégedve az állapotával, hanem fejlődésre törekszik.

Bonhoeffer egy olyan időt vetített előre – a nem túl távoli jövőben –, amikor az embereknek nem lesz szabad beszélniük a vallásról vagy a hitről, a Bibliáról vagy Krisztusról. Olyan időről írt, amikor a *megváltás*, *megmentés* és *kegyelem* kifejezések sok ember számára elveszítik jelentőségüket.

Rohamosan közeledünk a Bonhoeffer által jósolt időhöz, amikor nagyon sok embernek – talán

a többségnek – nem lesznek életvezetési alapelvei, és nem lesznek erkölcsi vagy lelki értékei. Mi, akik vállaltuk, hogy terjesztjük a világnak a sokak szerint már nem is létező Istentől kapott reményiséget és világosságot, sok és különféle módszert kellene felhasználnunk ahhoz, hogy felkeltsük a társadalom figyelmét. Már nem elég az, hogy magunk között tapasztalatokat mesélünk el. Mit nyertek, ha csak azokat szeretik, akik viszont szeretnek?

Ehelyett használjátok fel a rendelkezésekre álló eszközöket, hogy még nagyobb hálózatot hozhassatok létre. A töletek telhető lehangosabban beszéljétek azokról az emberekről, akik éheznek, hiszen a maguk során ők is táplálékot érdemlő emberi lények. Beszéljétek a mezítelenekről, és arról, hogy alapvető joguk ruhában járni; beszéljétek arról, hogy a börtönben levőket meg kell látogatni, és hogy a hontalanok is megérdemelnek egy fedelelet a fejük fölé. Majd mondjátok el mindazoknak, akik készek meghallgatni benneteket, hogy hajlandók vagytok az Úr nevében elvégezni azt a munkát, amire mindannyian elhívtunk: a világ megváltoztatását.

A Hetednap Adventista Egyház mindenekelőtt egy több millió személyből álló hatalmas család. Ha körül nézel a gyülekezetben, és meglátsz egy számodra ismeretlen személyt, minden bizonnyal van valaki, aki ismeri az illetőt. Ez a közösségi tapasztalat, ez a közösségi valóság rendkívüli áldás, különösképpen a megosztott kultúráinkban. Az egyháznak már van kiváló gondozói és támogatói rendszere.

Örüljétek neki. Fejlesszétek és beszéljétek róla!

Ez az egyház a világ egyik legszerteágazóbb szervezete. Rendkívüli rendszert képez, amiről érdemes beszélni a híradókban, hiszen annyira összetett és különleges.

Ihlessenek benneteket a Nobel-díjas Desmond Tutu szavai: „Minden ember magában hordozza Isten szívének egy darabkáját. És amikor egymást szeretjük, az Ő szívének darabkái egyesülnek.”

A huszonegyedik században az előbbihez mérten teljesen más lesz a vallás. Az, ahogyan beszélünk egymással, ahogy kapcsolatot tartunk fenn, ahogy nem csak toleráljuk, hanem el is fogadjuk egymást, meghatározó tényező lesz arra vonatkozóan, hogy egyszerűen csak a túlélésre rendezkedünk-e be, vagy megtaláljuk a fejlődés útjait is. ■

A MENNYEI SZENTÉLYSZOLGÁLAT

A mikor Krisztus mennybe ment, hova ment be: a szentélybe, vagy a szentek szentjébe? E tekintetben egyesek szerint ellentmondás van a Zsidókhoz írt levél tanítása (Zsidók 8:1–2), valamint Ellen G. White „*Tapasztalatok és látomások*” című könyvének egyik kijelentése között: „*Láttam, hogy (1844-ben) Jézus bezárta a szentély ajtaját, és többé senki sem nyithatja azt ki, és kinyitotta a szentek szentjének ajtaját, és senki sem zárhatja be többé*” (EW 42). Eszerint 1844 előtt Krisztus a szentélyben tevékenykedett, 1844 után viszont a szentek szentjében. Lehet-e éles határvonalat húzni Krisztus papi és a főpapi szolgálata között?

Két oldalról közelíthetjük meg a témát: a Zsidókhoz írt levél, illetve Ellen G. White írása felől. Miután hitünk alapja a Biblia, először a Zsidókhoz írt levélről szeretnék szólni, ezután beszélek arról, hogy miről is van szó a „*nyitott és zárt ajtó*” szóló látomásban. Mindkét szerző esetében figyelembe kell venni, hogy írásuk nem részletes dogmatikai tanítás, hanem pásztori tanács.

Az irgalmas és hű főpap

A Zsidókhoz írt levél lényegében egy prédikáció-sorozat, amit a szerző összerendezett, olvasói rendelkezésére bocsátott, és néhány személyes üdvözléssel zárt le (Zsidók 13:18–25). A prédikációk témája Jézus Krisztus, aki „*miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült*” (Zsidók 1:3). Krisztus nagyobb, mint az angyalok (Zsid 1,4), mint Mózes (Zsidók 3:1–6), mint Áron (Zsidók 7:11). Áldozata többet ér, mint a bakok és a bikák vére (Zsidók 9:12–13). A szentély, ahol Ő szolgál, magasabb rendű, mint a pusztai sátor volt (Zsidók 9:11).

Jézus Krisztus Melkisédek rendje szerinti pap (Zsidók 5:6) és főpap (Zsidók 6:20), és nekünk „*ilyen főpapra volt szükségünk, aki szent, ártatlan, szeplőtlen, a bűnösöktől elkülönített, és az egek fölé emelkedett*” (Zsidók 7:26). Krisztus egyesíti magában az összes áldozat, a pap és a főpap szerepét, de az elmondottakból az a legfontosabb, hogy „*a felséges Isten trónusának a jobbjára ült a mennyekben; annak a szentélynek és igazi sátorának a szolgájaként, amelyet az Úr épített, nem pedig ember*” (Zsidók 8:1–2).

Ha összefoglaljuk azokat az állításokat, amelyeket itt röviden felsoroltam, észrevesszük, hogy

a Zsidókhoz írt levél írója arra törekedett, hogy Krisztus áldozatának, valamint papi és főpapi szolgálatának *mindenre elégséges* voltára tegye a hangsúlyt. Krisztusban minden beteljesedett, amire az ószövetségi sátorozás előre mutatott, ezért az Ő szolgálata mindenre elégséges.

Ha ez így van, abból két dolog következik: nincs szükségünk az ószövetségi szolgálatokra (Zsidók 10:18), „*bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által*” (Zsid 10,19). Krisztus megtette azt, amire az ószövetségi szolgálatok nem voltak képesek, megnyitotta előttünk a mennyet. Lépünk be tehát az ajtón, és foglaljuk el helyünket a mennyben! Ne engedjük, hogy bárki és bármi visszatartson bennünket: „*Járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, a testét pedig megmosták tiszta vízzel! A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk, mert hű az, aki ígéretet tett!*” (Zsidók 10:22–23; vö.: 4:14–16)

Egy bizonyos értelemben a Zsidókhoz írt levél alapján nem lehet éles határvonalat húzni Krisztus papi és főpapi szolgálata között. A főpapi szolgálat magába foglalja a papi szolgálatot is, bár több annál. A megváltás tervének jobb megértése végett mégis meg kell különböztetnünk az áldozat, a pap és a főpap szerepének beteljesülését Krisztusban.

Nyitott és zárt ajtó

Miről szól Ellen G. White látomása? Krisztus megnyitotta az ajtót, Isten színe elé járulhatunk. Ezt tanítja a Zsidókhoz írt levél. Krisztus 1844-ben bezárt egy ajtót, és megnyitott egy másikat. Erről szól az a látomás, amire hittestvérünk utalt az idézett levélben.

Ellen G. White a „*Tapasztalatok, látomások és lelki ajándékok*” című könyvében olyan írásokat találunk, amelyek bemutatják a nagy adventmozgalom felbomlását követő vitákat. A viták során mintegy ötven ember, a „*kicsiny nyáj*” arra a következtetésre jutott, hogy Krisztus szolgálatában 1844-ben új fejezet vette kezdetét. A „*kicsiny nyáj*” felismerés helyességéről szól „*A nyitott és zárt ajtó*” című fejezet. Ellen G. White az „*ajtó*” szót nem a Zsidókhoz írt levélből, hanem a Jelenések könyvéből veszi. A nagy küzdelem látomásának

**FŐPAPUNK,
KRISZTUS
SZILVÁSI
JÓZSEF**

**JÉZUS KRISZTUS
MELKISÉDEK
RENDJE SZERINTI
PAP (ZSIDÓK 5:6)
ÉS FŐPAP (ZSIDÓK
6:20), ÉS NEKÜNK
„ILYEN FŐPAPRA
VOLT SZÜKSÉGÜNK,
AKI SZENT, ÁRTAT-
LAN, SZEPLŐTLEN,
A BŰNÖSÖKTŐL
ELKÜLÖNÍTETT,
ÉS AZ EGEK FÖLÉ
EMELKEDETT.”
(ZSIDÓK 7:26)**

**KRISZTUS NEM-
CSAK KÉPES RÁ,
DE KÉSZ IS ARRA,
HOGY MEGVÉDJE
NÉPÉT A KÁRHOZ-
TATÓ ÍTÉLETTŐL.
„KI ÍTÉLHET
KÁRHOZATRA?”
SENKI! „HISZEN
KRISZTUS JÉZUS
AZ, AKI ISTEN
JOBBJÁN VAN,
ÉS ESEDEZIK
IS ÉRETTÜNK”
(RÓMA 8:34).**

bevezetésére utalva azt mondja, hogy „*megnyílt az Isten temploma a mennyben, és megjelent templomában az ő szövetségének ládája*” (Jelenések 11:19). E szakasz olyan formában teljesedett, hogy a „*kicsiny nyáj*” tagjai a mennyei szentélyről szóló bibliai üzenetet megértve, felismerték a negyedik parancsolat jelentőségét. Ellen G. White szavait elemezve úgy tűnik, hogy a nyitott és zárt ajtó képe elsősorban a szentélyről szóló tanítás megértésére vonatkozik. Sajnos, az adventhívők többsége nem értett egyet a „*kicsiny nyáj*” álláspontjával, ők elvetették a mennyei szentély gondolatát, ezért nem értették meg a negyedik parancsolat jelentőségét sem.

Ezzel együtt igaz, hogy a 2300 estéről és reggelről szóló jövendölés (Dániel 8:14) beteljesedésével új szakasz vette kezdetét Krisztus szolgálatában. A mennyei szentély szolgálatáról szóló hitelvünk a következőképpen fogalmazza ezt meg: Krisztust „*mennybemenetelekor beiktatták, mint Nagy Főpapukat, Ő pedig elkezdte közbenjáró szolgálatát, amit a földi sátorban a főpapnak a szentélyben végzett szolgálata szimbolizált. 1844-ben, a 2300 napos prófétai idő végén, Krisztus elkezdte engesztelő szolgálatának második fázisát, amit a földi sátorban a főpapnak a szentek szentjében végzett szolgálata szimbolizált.*”

Jézus Krisztus beiktatása

Péter az uralkodók trónra lépésének sajátos nyelvi fordulatait használva azt prédikálta, hogy Jézus „*felemeltetett az Isten jobbjára*”, „*megkapta az Atyától a megígért Szentlelket*”, és – *ahogy Péter hallgatói láthaták és hallhatták* – „*kitöltötte azt*” (Cselekedetek 2:33). Így a Szentlélek kitöltetése Isten üzenete volt arról, hogy a Megváltó ünneplés beiktatása megtörtént. Az apostolok a Szentlélek kitöltetéséből tudták, hogy Mesterük, ahogy megígérte, velük lesz minden nap a világ végezetéig (Máté 28:20).

A Jelenések könyvében úgy szerepel a megdicsőült Krisztus, mint népének Főpapja és Királya: János főpapi öltözékben látja őt a mennyei szentélyben, amint a gyülekezeteket jelképező gyertyatartók közt jár (Jelenések 1:9–20). A leglátványosabb képet azonban a könyv negyedik és ötödik fejezetében találjuk, ahol János egy megnyitott ajtón keresztül bepillantott Isten tróntermébe, és megláthatta Dávid utódját, aki kizárólagos jogot kapott, hogy felnyissa a megváltás tervét tartalmazó tekercs pecsétjeit, és átadja a megígért örökséget (Jelenések 5:7–10).

Mivel az ószövetségi sátorban a szövetség ládájának fedele szimbolizálta Isten trónját, ami a szen-

tek szentjében állt, jó okunk van azt mondani, hogy Krisztus beiktatása a szentek szentjében történt meg azáltal, hogy elfoglalta helyét az Atya mellett a trónon. Ettől a pillanattól kezdve Krisztus a trónon van, ami nem azt jelenti, hogy soha nem szállhat le róla. Trónon ülni egy olyan metafora, ami azt jelenti, hogy valaki birtokolja a trónnal járó hatalmat. A megdicsőült Krisztus végzi mindennapi szolgálatát, mint pap és király, és eközben képletesen szólva a „*trónon ül*”, azaz annak a dicsőségnek és hatalomnak a birtokában van, amivel testet öltése előtt rendelkezett (János 17:5).

Krisztus szolgálata

Azzal, hogy elfoglalta az Őt megillető helyet az Atya jobbján, Jézus olyan hatalmat kapott, amit megváltott gyermekei érdekében kamatoztat. Szolgálatában két kategóriát különböztetünk meg: ez a naponkénti, valamint az évenkénti szolgálatok köre. Vizsgáljuk meg, mi volt ez a földi szent sátorban, és hogyan függ össze Krisztus mennyei szentélyben végzett szolgálataival.

A naponkénti szolgálatok abból álltak, hogy a pap reggel és este bemutatott egy-egy áldozatot a népért (reggeli és esti áldozat), valamint olyan áldozatokat, amelyeket Izrael fiai személyesen kértek tőle (3Mózes 1–7). Ezek között különösen fontos volt a bűnért való áldozat, ami a bűnbánat és a bocsánatkérés eszköze volt (3Mózes 4). Könynyű belátni, hogy ezek az áldozatok Krisztusra, az Ő kereszten bemutatott áldozatára mutattak: Ő volt Isten Báránya, aki hordozta a világ bűneit (János 1:29).

Mi volt a pap szerepe, és hogyan teljesedik ez Krisztusban? A pap szerepe a közbenjárás volt, amihez szüksége volt az áldozati állat vérére. E közbenjárás következtében Isten megbocsátotta, de nem semmisítette meg a bűnbánó bűnösök bűnét. Ahhoz, hogy a bűn megsemmisüljön, meg kellett várni a nagy engesztelés napját, amire évente egyszer került sor, és ami magába foglalta az ítélet és a bűn megsemmisítésének momentumát.

A pap szolgálata Krisztus mennyei szentélyben végzett szolgálatában túlradó módon teljessül: a mennyei szentélyből felszálló tömjénfüst (Jelenések 8:3–4) az Ő érdemeit szimbolizálja. Krisztus nemcsak képes rá, de kész is arra, hogy megvédje népét a kárhozható ítélettől. „*Ki ítéltet kárhozatra?*” Senki! „*Hiszen Krisztus Jézus az, aki Isten jobbján van, és esedezik is érettünk*” (Róma 8:34). Krisztus ezt a papi, közbenjáró szolgálatot beiktatásának pillanatától fogva egészen a kegyelmi idő lejártáig folytatja. Tökéletesen szimbolizálja ezt az ószövetségi sátor, melynek szentélye

a nagy engesztelés napján is nyitva állt a bűnösök előtt.

Volt azonban az áldozatoknak egy másik köre is, amit évenkénti áldozatnak nevezünk. Ilyen áldozatot csak a főpap mutathatott be a „nagy engesztelés napján” (3Mózes 16). Miután elvégezte a naponkénti szolgálatokat, vett két kecskebakot, melyek közül az egyiket az Úr bakjának, a másikat Azázel bakjának nevezett el (3Mózes 16:8). Az Úr bakját vétekáldozatként mutatta be a népért, vérevel a szentek szentjébe ment, ahol engesztelést szerzett a közösségnek, és megtisztította a szent sátort (3Mózes 16:11–19). A főpap a megtisztítás keretében megismerte Isten ítéletét, majd kezét Azázel bakjának fejére téve, megvallotta a nép bűneit, a bakot pedig elvitték a pusztába (3Mózes 16:20–22). A szertartásnak két kulcsszava volt: megtisztítás és a bűn eltávolítása. Isten azt mondta Mózesnek, hogy Áron „végezzen engesztelést a szentélyért Izrael fainak minden tisztátalansága és hitszegése miatt”, „így tisztítsa meg és szentelje meg azt” (3Mózes 16:19); illetve „vigye magával a bak minden bűnüket egy távol eső földre” (3Mózes 16:22).

Mi volt az évenkénti szolgálatok jelentősége, és hogyan teljesedik ez Krisztus mennyei szolgál

latában? Krisztus mennyei szolgálata a bűn végső megsemmisítését szolgálja (Zsidók 9:23–28), ami akkor valósul meg, ha Isten megítéli az embert. Így Jézus mennyei szolgálatának egy igen fontos aspektusa az ítélet. Dániel elmondja (Dániel 7:9–14), hogy amikor az Öregkorú és az Emberfia befejezi a könyvek vizsgálatát, akkor a Felségesnek szentjei elfoglalják az országot, és örökre birtokolják azt (Dániel 7:18).

Közbenjárás és ítélet: ezek Krisztus mennyei szolgálatának legfőbb elemei. Krisztus feltámadt, mennybement, elfoglalta helyét az Atya trónján, és elkezdte közbenjáró szolgálatát, amit a sátor-szolgálatban a naponkénti szolgálatok szimbolizáltak, és mindezt addig végzi, amíg le nem jár a kegyelem ideje (Jelenések 15:8). Hitünk szerint azonban a 2300 napról szóló jövendölés beteljesedésének idején (1844-ben), Krisztus szolgálata egy új elemmel egészült ki, amit az évenkénti szolgálatok szimbolizáltak, és ami magába foglalja az ítélkezés és a bűn eltörlésének momentumát (Jelenések 14:7). Amikor ez a folyamat lezárul, Krisztus kilép a mennyből, és eljön azokért, akik várják őt üdvösségükre. ■

Dr. Szilvási József, a péceli Adventista Teológiai Főiskola rektora

**KRISZTUS FELTÁ-
MADT, MENNY-
BEMENT, ELFOG-
LALTA HELYÉT
AZ ATYA TRÓN-
JÁN, ÉS ELKEZDTE
KÖZBENJÁRÓ
SZOLGÁLATÁT,
AMIT A SÁTOR-
SZOLGÁLATBAN
A NAPONKÉNTI
SZOLGÁLATOK
SZIMBOLIZÁL-
TAK, ÉS MINDEZT
ADDIG VÉGZI,
AMÍG LE NEM
JÁR A KEGYE-
LEM IDEJE.**

HOGYAN TÁRGYALJA A BIBLIA A BŰN KÉRDÉSÉT?

Kínál-e a Biblia kimerítő, helyes és teljes körű választ a bűn nagy kérdésére? És nyújt-e mindenkire alkalmazandó megoldásokat?

Hol és mikor jelent meg? Külső nyomásra, objektív szükségszerűségként bukkant fel?

Kínál-e a Biblia olyan helyes és kimerítő meghatározást, amely érthetően és megfelelően fejezi ki a „bűn” fogalmát?

A BIBLIA KÉT ELLENTÉTES PÓLUSON ELHELYEZKEDŐ TITOKRÓL BESZÉL: „A TÖRVÉNYSZEGÉS TITKOS” BŰNÉNEK – „MŰKÖDIK UGYAN MÁR A TÖRVÉNYSZEGÉS TITKOS BŰNE” (2THESS 2:7) – ELLENÉBEN VAN A MÁSIK TITOK, A „KEGYESSÉG TITKA”: „ÉS MINDEN VERSENGÉS NÉLKÜL NAGY A KEGYESSÉGNEK EME TITKA: ISTEN MEGJELENT TESTBEN, MEGIGAZÍTATTOTT LÉLEKBEN, MEGLÁTTATOTT AZ ANGVALOKTÓL, HIRDETETT A POGÁNYOK KÖZT, HITTEK BENNE A VILÁGON, FELVITETETT DICSÓSÉGBE.” (1TIM 3:16)

A felmerülő kérdések annyira szerteágazóak, hogy válaszolni rájuk egy egész könyv megírását tenné szükségessé, ezért itt csupán a lényegét próbáljuk érinteni. Először is, a Biblia két ellentétes póluson elhelyezkedő titokról beszél: „a törvényszegés titkos bűne” (2Thes 2:7) – ellenében van a másik titok, a „kegyesség titka”: „*És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, meglátott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe*” (1Tim 3:16).

Előbbi az erkölcsi univerzum „talpontja”, utóbbi pedig annak „zenitje”. Kétféle titok létezik: az információhiány miatti titok, mely megszűnik titoknak lenni, amint megszerezzük a szükséges ismereteket. A titok másik típusa pedig a kikutathatatlan, a megismerhetetlen. A Bibliában említett kétféle titok ez utóbbi kategóriába tartozik. A „törvényszegés titkos bűne” azt jelenti, hogy a bűn megjelenésének nincs okozata. Noha a Biblia beszél a gonoszról (a bűn) eredetéről, és rámutat arra, hogy egy értelmes lényben fogant meg (tulajdonképpen a legértelmesebb teremtett lényben, Luciferben), tehát nem a semmiből, objektív okok miatt, külső kényszer hatására, hanem egy teremtett lényben született meg (szubjektív okozat). Ezért is teszi fel Isten a kérdést: „Miként esél alá az égről, fényes csillag!?” Lucifer azonban nem tudott jogos választ adni erre a kérdésre. Éppen ebben rejlik tehát a „törvényszegés titka”. És pontosan ez képezi Lucifer óriási bűnösségét is.

A második, a kegyesség titka, a felfoghatatlan isteni jóság és szeretet, mely mindent felkínált, amikor Jézus Krisztus testet öltött és feláldozott, hogy az emberiséget megmentse a bűn rablásából és annak következményeitől.

Az érthetetlen „törvényszegés titkáról” a nyilvánkoztatás révén csupán annyit érthetünk meg, hogy Sátán nagy szeretetét saját személyébe fektette és nem Istenbe. Lényegében minden bűn alapja az önszeretet (a gyilkos jobban szereti saját életét, mint az áldozatát; a tolvaj jobban szereti önmagát, mint az általa megkárosított embert stb.). Önmagunk szeretete által születik meg az a gátlástalan vágy, hogy a büszkeség létrafokain feljussunk a legmagasabb szintekre (Lucifer olyan akart lenni, mint Isten, de nem jellemében, hanem hatalomban és dicsőségben).

Az Úr Jézus azonban ezzel ellentétben az „Istenhez hasonló” pozícióból szállt alá a megaláztatás létráján (a büszkeség létrájának ellentéte), a Filippi 2. fejezetében bemutatott létrafokokon

a lehető legsóbb szintekre, hogy megváltást szerezzen az embernek: „*Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig*” (Filippi 2:5-8).

Az Úr Jézus lemondott a hatalomról és a dicsőségről, viszont megmaradt Istenhez hasonlóan erényeiben és jellemében. Lucifer lemondott az Istenhez hasonló jellemről, hogy lázadásában megszerezze az isteni hatalom és dicsőség külsőségeit. Tömören fogalmazva, ez a két „titok” két útirányt határozott meg: a kegyesség, valamint a törvényszegés útját. Mindkettőnek célja az Istenhez hasonlóvá válás, ami lényegében az ember teremtésének alapvető célkitűzése is volt: „*Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék...*” (1Mózes 1:26).

Az ember bűnbeesése esetében a gonoszról, a bűn kívülről, csalás alakjában, a „kigyó” (Sátán áruhája – Jel 12:9) kísértéseként érkezett. Az első emberpár engedett az ámtásnak, és kétségbe vonta a Teremtő szándékát, ezzel a sátáni tervet vallotta magáénak. Arról tettek bizonyosságot, hogy olyanok akarnak lenni, mint Isten. Viszont ezzel lemondtak a rájuk vonatkozó mennyi programról, vagyis hogy engedelmesség által váljanak hasonlóvá Istenhez. A tiltott gyümölcs elfogyasztása pedig magát a csatlakozási aktust jelentette. Sokak számára azonban egy alma elfogyasztása túlságosan jelentéktelen cselekedet ilyen súlyos következményekhez. Csakhogy ez olyan, mint egy szavazat, egy aláírás. Az egyén, a szavazó, illetve az aláíró önkéntes beleegyezését feltételezi. Az „olvashatatlan” aláírás sokszor súlyos következményeket vont maga után (például vagyonszerzést), ami nem csak az aláíróra, hanem még a családjára, sőt még az örökösire is kihatott. A jellemében Istenhez hasonlóvá válás tervének eredménye az összes erény és az örökélet elnyerése. A sátáni terv – olyanok lesztek mint az Isten – következménye az erkölcsi értékek elvesztése, örök halál, kárhozat. ■

A TÖRVÉNYSZEGÉS TITKA EMILIAN NICULESCU

A JELLEMEN ISTENHEZ HASONLÓVÁ VÁLÁS TERVÉNEK EREDMÉNYE AZ ÖSSZES ERÉNY ÉS AZ ÖRÖKÉLET ELNYERÉSE. AZ ISTENHEZ HASONLÓVÁ VÁLÁS SÁTÁNI TERVÉNEK AZONBAN AZ ERKÖLCSI ÉRTÉKEK ELVESZTÉSE ÉS AZ ÖRÖK HALÁL A KÖVETKEZMÉNYE.

Emilian Niculescu, nyugalmazott lelkipásztor

JAMES WHITE (3) – NÉZZ RÁ, ÉS ÉLSZ!

Egy olyan világban, amely figyelmen kívül hagyta a törvényt, a próféciaikat és az Úr közelgő eljövételének hírét, az advent mozgalom pionírjai, mint Joseph Bates, Uriah Smith és George Butler a világi „Vétkezz, és élsz!” elvet az ellentétére cserélték fel: „Légy engedelmes, és élsz!”

Joseph Bates már 1847-ben megírta: „A parancsolatok betöltése üdvösséget szerez a léleknek. Isten szent szombatjának megtartása megszenteli és üdvözíti a lelket.” (Joseph Bates, *The Seventh Day Sabbath – A Perpetual Sign*, 106. o.).

Uriah Smith és John Butler azért aggódtak, hogy amennyiben a törvény megtartásának nem tulajdonítanak üdvözítő szerepet, úgy fennáll az eshetősége a szombattartás érvénytelenítésének is. Smith írta: „A törvény iránti teljes engedelmesség a feddhetetlenség elnyerésének egyetlen útja” (George Knight, *Ne feledjük az utat*, 262. o.). Butler, a Generál Konferencia elnöke is Bates és Smith magyarázatában osztozott az Úr szavaira vonatkozóan – „Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat” (Mt 19:17).

Az 1870-es években James és Ellen White egyre agasztóbbnak találták, hogy a hetednapi adventista gyülekezetekben és az evangelizációs kampányok során nem hangzanak el krisztus-központú prédikációk.

A legalizmus – a Jézus korában, vagy várakozó pionírjaink idején, de napjainkban is – az alábbi tényezőket

foglalja magába: az üdvösség elnyerése a törvény betöltése által; a törvény betűjének, a külső kegyességnek a hangsúlyozása a szeretetteljes lelkület, a hála, az irgalom, az alázat, az öröm és a szabadság mellőzésével. Fenn hirdeti a magatartás, a teljesítmény, az engedelmesség, a törvény, a szabályok, a mércék és a feltételek fontosságát. Némelyek keresztényi életéből hiányzik a békeesség és a biztonság, mások megvalósításaikban bíznak, vagy büntudatuk van, megterheltek, úgy érzik, hogy el vannak ítélve, és belefáradtak folyton megfelelni az elvárásoknak, miközben elfelejtik az Üdvözítő szavait: „Én vagyok az út.” Szentlelke által csak Ő alakíthatja át a gondolkodást, tisztíthatja meg az indítékokat, és javíthatja meg a magatartást, mígnem a hívó – azáltal, hogy Krisztus a szívében lakozik – eljut a tökéletes szeretet és hűség mértékére.

James White azonban távolról sem veregette meg elnézően Sion bűnöseinek vállát, vagy a laodiceai típusú életmódot, és nem nézte el a nyilvánvaló bűnöket. Ellenkezőleg: „Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó” (Róm 7:12) – vallotta. A törvény cselekedetei fontosak azon lelkek megmentése érdekében, akikért a szolgálatot végezzük. Ezek mutatják be az Úrral ápoltságunk minőségét. Kellemes emberekké tesznek, akikkel bárki összhangban élhet; ugyanakkor fontosak a Krisztusban való személyes növekedésünk, a beteljesült és a bűn számos következményétől mentes

élet szempontjából. A törvénynek azonban nincs üdvözítő szerepe. A törvény cselekedetei nem járulnak hozzá megváltásunkhoz (Róm 3:20).

Miután korábbi magatartásához híven határozottan kiállt amellett, hogy a hívő életében nagyon is fontosak Isten parancsolatai, *A törvény és az evangélium* című broszúrában James a következőket írta: „Egyszer s mindenkorra meg kell értenünk, hogy nincs üdvösség törvény által. A törvénynek nincs üdvözítő tulajdonsága. A megváltás csak Krisztus vére által lehetséges. A bűnös felhagyhat Isten parancsolatainak áthágásával, és minden erejét megfeszítve megtarthatja a parancsolatokat, de ezzel nem szerez engesztelést a bűneire, és nem is váltja meg magát múltbeli bűneiből” (James White, *Law and the Gospel*, 11. o.)

Élete utolsó napjaiban James White írásaiban és prédikációiban nagy hangsúlyt fektetett Krisztus megváltási folyamatban betöltött szerepére, különösen hangoztatva, hogy az Úr szentségétől függünk. 1880 szeptemberében írta: „Teherként nehezedik rám a feladat, hogy ezen a télen az *Idők jelei* hasábjain Krisztust és csakis Krisztust hirdessem.” Halála évében, 1881-ben, James egy könyv kiadását tervezte, melynek témája szerinte az, „amit Isten bevéselt a lelkembe – vagyis a megváltás kérdése Krisztus által.” Már a címe is megvolt: *Krisztus az életúton: az elveszített Édenről a visszaszerzett Édenig*. Már egyeztetett a grafikussal is a könyv grafikájának kicseréléséről,

hogy a „törvény fája” helyett az ábra közepén, a kereszten függő Krisztus jelenjen meg.

Bates, Smith és Butler nézeteivel ellentétben James White a következő szavakat intézte az egyháztagokhoz: „Úgy gondoljuk, hogy bizonyágtételünk van népünkhöz Krisztus magasabb jellemére, valamint arra vonatkozóan, hogy Ő üdvösséget akar, és üdvösséget is tud adni nekünk. Az örökélet reménysége Krisztustól függ.” (Gerald Wheeler, *James White – Az újjító és a győztes*, 220. o.).

Ellen White még tovább ment, és azt az elvet hangsúlyozta, hogy a megszentelődés, az Isten parancsolatai iránti engedelmes élet szintén Isten munkájának köszönhető.

„Sokan úgy vélik, hogy a munkának egy részét maguknak kell elvégezniük. Bízunk Krisztus bűnbocsánatában, de saját erejükből akarnak igaz életet élni. Az ilyen próbálkozások sikertelenek lesznek. Ő nemcsak a szerzője, hanem a bevégezője is hitünknek. Krisztus az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. De nemcsak a kezdetnél és a végnél, hanem minden lépésünknél legyen velünk.” (*Jézushoz vezető út*, 69. o.).

„Mondjátok el Krisztus történetét. Mondjátok a bűnösnek: »Nézz Rá, és élsz!«” (*Manuscript 30*, 1889.). ■

Cristian Trenchea, lelkipásztor,
Moldvai Egyházterület

KRISZTUS- KÖZPONTÚ HIT CRISTIAN TRENCHEA

**KRISZTUS NEMCSAK
A SZERZŐJE, HANEM
A BEVÉGZŐJE IS
HITÜNKNEK. KRISZTUS
AZ ALFA ÉS AZ
OMEGA, A KEZDET ÉS
A VÉG. DE NEMCSAK
A KEZDETÉN ÉS
A VÉGNÉL, HANEM
MINDEN LÉPÉSÜNK-
NÉL LEGYEN VELÜNK.**

2019. JÚNIUS 24–27.: A CERNICAI ADVENTUS EGYETEM ÁLTAL ELSŐ ÍZBEN MEGSZERVEZETT ZÁRÓVIZSGA

**AZ ELSŐ ZÁRÓ-
VIZSGA KORSZAK-
ALKOTÓ LÉPÉS
A ROMÁNIAI
ADVENTISTA OKTA-
TÁSBAN, ÉS EGY
HOSSZÚ, AKADÁ-
LYOKKAL TŰZ-
DELT, A 2017-ES
ESZTENDŐ
VÉGÉN LEZÁRULT
AKKREDITÁCIÓS
FOLYAMATNAK
A VÉGE.**

Az Adventus Egyetem 2019-ben végzett hallgatóinak Isten kegyelméből hatalmas előjogban volt részük. A romániai advent pionírok mérész álma valóra válásának – az egyház felsőoktatási intézménye által első ízben megszervezett egyetemi záróvizsgáknak – lehettek a résztvevői. A 2019-es licencvizsga – ami lehet, hogy más felsőoktatási intézmények végzősei számára természetes formalitásnak tűnt – a cernicai adventista egyetem emlékoszlopaként fog fennmaradni. Az ideai esemény korszakalkotó lépés a romániai adventista oktatásban, és egy hosszú, akadályokkal tűzdelt, a 2017-es esztendő végén lezárult *akkreditációs folyamatnak* a végét jelenti.

De miért annyira fontos az Adventus Egyetem számára, hogy diákjainak záróvizsgát szervezhessen? Először is azért, mert így a diplomadolgozók az egyetem által kínált szakképzés általános tematikája mellett olyan kérdésköröket is érinthetnek, amelyek prioritást élveznek az adventista keresztény oktatásban, a diákok pedig gyakorlatiasabb módon közelíthetik meg azokat a kutatási területeket, amelyek az adventista identitást védik és fejlesztik. Másodsorban a vizsgadíjak tekintetében jobban járnak a diákjaink, ha nálunk államvizsgázhatnak. Harmadsorban pedig – habár kiváló kapcsolatokat építettünk ki azokkal a felsőfokú tanintézményekkel, amelyek

az utóbbi években számunkra is megszervezték a záróvizsgákat (és csak méltató szavakat szólhattunk arról, ahogy viszonyultak hozzánk) – a záróvizsgának egy másik egyetemen történő megszervezése több munkát és bonyolult formalitásokat tett szükségessé a részünkről.

A cernicai egyetemen megszervezett első záróvizsga végén újra igazolást nyert az, amit már évek óta megszokhattunk: a megmérettetésre jelentkező összes végzős hallgató sikeresen vizsgázott, méghozzá jó, sőt nagyon jó eredményekkel. A legmagasabb osztályzatokat az óvodapedagógus- és tanítóképző szakon végzett hallgatók érték el, közülük nyolcan 10-esre vizsgáztak.

Az esemény jelentőségéről több tanár és diák is nyilatkozott.

» Az Adventus Egyetem által szervezett első záróvizsga régvárt esemény, mely mintegy megkoronázza több nemzedék azon törekvését, hogy a romániai Adventista Egyház felsőoktatási intézményét arra a szintre eljuttassa, amelyen megtalálható. A vizsga megszervezésének terhein és izgalmain túl előjognak érezzük, hogy részesei lehettünk ennek a pillanatnak. Nagyon örülök a diákjainknak: a záróvizsga sok igazalommal jár, de legalább most családi környezetben vizsgázhattak. Az elmúlt évekhez képest nem csökkentek az elvárások, az eredmények pedig megtisztelnek bennünket.»

dr. Roxana Paraschiv docens, az Adventus Egyetem rektora

» Az Adventus Egyetem eddig megtett útjának távlatában a 2018–2019-es tanév végén megszervezett záróvizsga történelmi eseménynek tekinthető. Nemzedékek álma vált valóra. Másfelől pedig az oktatási fejlődés természetes eredménye. Ennek értelmében szívesen gondolok arra, hogy Isten csodát tett, de ugyanakkor arra is, hogy ez egy olyan státusz, ami kötelez bennünket.»

dr. Laurențiu Moț, az Adventus Egyetem dékánja

» Hogy mit jelentett számomra a záróvizsga? Egyetemi éveim csúcspontját. Egy olyan időpontot vagy helyet, ahol mi, hallgatók egy pillanatra megállhattunk, és visszpillantva láthattuk, ahogy apró, de biztos lépetekkel végre felértünk a csúcsra! És milyen szép innen a kilátás! Milyen szép látvány, ahogyan Isten dolgozott remek tanáraink által, és vezette lépeteinket minden nap, minden kurzuson, minden vizsgán, minden vizsgaidőszakban, végig a diákévek alatt! Az általam és a társaim által átélt érzelmeket csak erősítette az a tény, hogy az első végzős évfolyamhoz tartozunk, akik az

Adventus Egyetemen tehetjük le a záróvizsgát. Ez igazi előnyt, igazi áldást jelentett számunkra. Az izgalom a tetőfokára hágott a vizsgák előtt, majd alábbhagyott a vizsgák idejére, hogy összpontosítani tudjunk, de a jegyekre várva újra előtörték az izgalmak. Nagyon jó eredményeket értünk el, amelyek a megtett erőfeszítéseink jutalmát képezik, ugyanakkor a tanárok profizmusát és felkészülését is igazolják. A licencvizsga valóban egyedi, különleges tapasztalat volt, amit minden diák a maga módján élt át, de mindenki mellett ott állt Isten. Hálát adunk mindazért, ahogy vezette az életünkben az eseményeket, és szeretnénk örökre hálásak lenni az Úrnak a felkínált győzelmekért. Alig várom, hogy évek múltán... vagy talán az örökkévalóságban újra találkozzunk és megünnepeljük a csodákat, amiket – meggyőződésem –, hogy az Úr cselekedni fog az életünkben.»

Gabriela Fandarac, az Óvodapedagógus- és tanítóképző szak végzős hallgatója

BETELJESEDETT
ÁLOM
EMANUEL
SALÁGEAN

» Június utolsó napjai engem és az Adventus Egyetemet egyedi, felejthetetlen pillanatokkal ajándékozták meg. Mintha az egyetemi évek összes izgalma felhalmozódott volna a záróvizsgák idejére. Talán azért is, mert két vizsgát kellett letennem: az adventista pasztorálteológia szakon és a szociális gondozó szakon. Elmondhatom, hogy mindkét képzésen szívesen vettem részt, és számos okom van hinni, hogy tanulmányaim nagyon sokat jelentettek értelmi és lelki fejlődésem szempontjából. Teológusi szakdolgozatom és a záróvizsga prioritást jelentett számomra. Azt hiszem, sokáig emlékezni fogok arra a pillanatra, amikor tisztelt tanárain, akik éveken át tanítottak, most izgatottan álltak mellettem a záróvizsgán. Megható és maradandó pillanat volt, mely meggyőzött arról, hogy egyedi eseménynek lehetek a résztvevője, amikor az egyik kiváló tanárom a következőket mondta: „Közel 100 éve, 1924-től, a Bibliaintézet Focșani-ban történt alapítása óta várjuk ezt a napot!” Akkor kezdtem felfogni, mekkora felelősség terhel, látva azt, hogy mit tett Isten ezért az egyházért és az elődeinkért. Úgy gondolom, hogy a szociális gondozó szakon szerzett képzésem segít majd jobban megérteni a Jézus Krisztus által bemutatott szolgálati modellt, és közelebb kerülhetek az emberekhez egy olyan világban, ahol egyre több a magányos ember. Sok mondanivalóm lenne még, de mielőtt zárom szavaimat, szeretnék hálát adni Istennek, hogy cso-

dálatos módon dolgozott az életemben egyetemi éveim alatt. Még egyszer köszönetet mondok a családomnak a támogatásért, és ismételtén köszöntöm a társaimat, akik elfogadtak olyannak, amilyen vagyok, és természetesen a tanároknak, akik vezették a lépteimet, valamint az egyetem alkalmazottainak, akik a kényelmemről gondoskodtak, és eljuthattam ehhez a boldog beteljesüléshez.”

Marius Capotă, az adventista pasztorálteológia szak, valamint a szociális gondozó szak végzőse

A 2019-es záróvizsga hamar lejárt, ahogy az ifjú hallgatók diákévei is. Az idén a képzés tapasztalatai és az evangéliumi küldetés mellett még egy bátorítást is kaptunk, mely által Isten megmutatta, hogy szereti az adventista oktatást, és figyelmének középpontjában van az Adventus Egyetem. Hálát adunk gondoskodásáért, és továbbra is erőt kérünk tőle, hogy eleget tehessünk az előttünk álló feladatoknak, míg nem „az értelmesek fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké” (Dániel 12:3). ■

Emanuel Sălăgean, az Adventus Egyetem promóciós irodájának vezetője

A 2019-ES ZÁRÓVIZSGA BIZONYÍTJA, HOGY ISTEN SZERETI AZ ADVENTISTA OKTATÁST, ÉS FIGYELMÉNEK KÖZÉPPONTJÁBAN VAN AZ ADVENTUS EGYETEM.

VÁLJATOK HASONLÓVÁ!

Róma 12:2

FELVÉTELI
2019

SZEPTEMBER 9-16.

Adventista
pasztorálteológia

Szociális gondozó szak

Óvodapedagógus-
és tanítóképző szak

„Doctor Luca”
Egészségügyi Főiskola,
Cernica

021 369 53 50
0744 685 123
uadventus.ro

ADVENTUS
EGYETEM

JÁKOB ÉS IZRAÉL

ÚJ NÉV STEFAN RADU

A NÉV AZ EGYÉN AZONOSÍTÓJA. ISTEN MINDEN GYŐZELMES GYERMEKÉNEK ÚJ NEVET ÍGÉRT! „A GYŐZELMESNEK ENNI ADOK AZ ELREJTETT MANNÁBÓL, ÉS ADOK ANNAK FEHÉR KÖVECSKÉT, ÉS A KÖVECSKÉN ÚJ ÍROTT NEVET, AMELYET SENKI NEM TUD, CSAK AZ, AKI KAPJA” (JEL 2:17).

Asánta menekülő végre megértette, hogy ellenfele nem e világból való. Az ismeretlen így szólt hozzá: „Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. És monda Jákob: Nem bocsátalak el téged, míg meg nem áldasz engemet” (1Mózes 32:26).

Ekkor az „ember”, aki kész volt áldását adni, megkérdezte a pátriárkától: „Mi a te neved? És ő monda: Jákob. Amaz pedig monda: Nem Jákobnak mondatik ezután a te neved, hanem Izráelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél” (1Mózes 32:27–28).

„És a nap felkél vala rajta, amint elméne Peniél mellett, ő pedig sántít vala csípőjére” (31. v.). De miért sántított? Azért, mert „mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megillette csípőjének forgócsontját, és kiméne helyéből Jákob csípőjének forgócsontja a vele való tusakodás közben” (25. v.).

Hogyan győzött Jákob, ha a küzdelemben megsebesült? Úgy, hogy az ima emberévé vált, megtért és megváltozott. És hogyan küzdött magával Istennel? A megbánás, megtérés küzdelme volt ez, amit lényegében önma-

gával vívott. A 9–12 versekben leírt buzgó imája mutatja, hogyan sikerült megszereznie Istentől a megbocsátás, elfogadás, gondoskodás és menyeyi vezetés bizonyosságát. Pozitív és szent küzdelmet vívott Istennel – együtt Istennel.

„Nem bocsátalak el téged, míg meg nem áldasz engemet” (1Mózes 32:26). „Ha ez kérkedő, önhitt magabiztosság lett volna, Jákob nyomban megsemmisül. De azért volt olyan biztos a dolgában, mert bár megvallotta a maga érdemtelenységét, mégis bízott a szövetséget megtartó Isten hűségében. Jákob »küzdött az Angyallal és legyőzte«. Alázatosan, bűnbánattal és a saját akarataról lemondva ez a bűnös, tévelygő halandó legyőzte a mennyei Felséget. Remegve kapaszkodott Isten ígéreteibe, és a Végtelen Szeretet szíve nem tudta elutasítani a bűnös könyörgését” (Ellen G. White, *Pátriárkák és próféták*, 196–197. o.).

Jákob csípősérülése részben hasonlított Pál apostol testi fogyatékhöz: „És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy győztörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem; és ezt monda nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el” (2Korinthus 12:7-9).

A pátriárka attól a Mennyei Lénytől nyert kegyelmet, akivel megküzdött és új emberré vált. Korábbi neve szégyenletes volt, és a jelleméről árulkodott: „Nem méltán hívják-é őt Jákobnak? Mert immár két ízben csalt meg engemet; elvéve elsőszülöttségemet, most pedig áldásomat vevé el. És monda: Nem tartottál-é nékem is valami áldást?” (1Mózes 27:36).

A mennyei küldöttől új nevet kapott: „Mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél” (1Mózes 32:28). Most már múltja megbocsátott, és nevével együtt a jelleme is megváltozott. Az „Izrael” név 2319-szer tűnik fel a Bibliában. Istentől kapott név, és az Ő mindenkori hűséges népére utal.

A név az egyén azonosítója. Isten minden győzelmes gyermekének új nevet ígért! „A győzelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, amelyet senki nem tud, csak az, aki kapja” (Jel 2:17). ■

Stefan Radu, nyugdíjas lelképásztor

AZ ÚR HÁZA CĂSCIOARELE KÖZSÉGBEN

Még csak gyermekek voltunk, amikor először léptünk be egy hetednapos adventista gyülekezetbe. A testvéreimmel és néhány játszótársammal együtt szombatoként csodálatos emberek – Otilia testvérnő és Carol testvér társaságának – örvendhettünk, akik szinte észrevétlenül ültették szívünkbe Isten megismerésének boldogságát. Történetek, versikék, játékok, énekek és imádások által fedeztük fel az Úr Jézus Krisztust. És anélkül, hogy tudatosult volna bennünk: a szívünkben mindez mély nyomot hagyott.

És bár a világ befolyása egy adott pillanatban eltávolított az Isten melletti békétől és örömtől, és felnőttként már nem követtük az Urat, és a világ rányomta bélyegét az életünkre, a Szentlélek nem szűnt meg dolgozni az elménkben. A lelkiismeretünk nem hagyott nyugodni, valahányszor lábball tiportuk Isten törvényének és szeretetének elveit, ezért nem voltunk megbékélve helytelen döntéseinkkel.

A tékozló fiúhoz hasonlóan hosszú időn át tévelygettünk a világban. A bűn és a lázadó világ rabjai lettünk, mivel nem Istennek engedelmességtünk, hanem a mulandó gyönyörököt hajszoltuk. Azonban adventista nagymamám befolyásának köszönhetően sem én, sem a testvéreim nem ehhez a világhoz tartoztunk, és Isten nem hagyott bennünket a lelki sötétségben. Mindig is éreztük, hogy nem jó, amit csinálunk. Nem tanulmányoztuk Isten Igéjét, és nem éreztük, hogy szükségünk van az imára. Ennek ellenére, valahányszor nehézség ért, gyerekkorunk Istenénél kerestünk támaszt, aki az évek során őrizte lép-teinket.

Egy adott pillanatban kérdések fogantak meg az elmémbe, mivel olyan dolgokat tettem, amelyek nem egyeztek a meggyőződéseimmel. Például, megkereszteltem a kiskorú gyermekeimet, és szentképekhez imádkoztam. Furdalt a lelkiismeret, leírhatatlan belső vívódásaim voltak, mígnem egy napon az egyik testvérem „hazatért” Istenhez, miután egy fájdalmas, de annál csodálatosabb tapasztalatot szerzett az Úrral. A felesége is megtért, pedig ő korábban egyáltalán nem értett egyet az adventista elvekkel.

A szomszéd faluban, Florești-en keresztelkedtek meg, ahol épp evangelizációs sorozatot tartottak. Több estén át hallgattam én is Ted Wilson testvér prédikációit. Meghallottam Isten hívását, és amikor elhangzott a felhívás, négyen a testvéreim közül, de még a sógornőim és néhány rokonunk is előre léptünk, és megfogadtuk, hogy tanulmányozni fogjuk Isten Igéjét.

A gyülekezetben csodálatos embereket ismerhettem meg. Először is „Nicu bácsit”, aki szelíd mosollyal fogadott bennünket. Felajánlotta, hogy szerda esténként tanulmányozzuk együtt az Igét, amit közel két éven át folytattunk. És bár voltak ellenérzéseink, a két év elteltével elhatároztuk, hogy 2018. december 15-én megkeresztelkedünk, és belépünk az Úr Jézus hadseregébe. Így lettünk a Căscioarele községbeli adventista gyülekezet új tagjai, pontosan heten. Ez egy kis gyülekezet, ám amely számos tagot adott a szomszédos falvak gyülekezeteinek.

Örülünk annak, hogy a gyermekeink rendelkezésére áll egy áldott hely, ahol növekedhetnek Isten országa számára. Szombatról szombatra körülvesz bennünket a testvérek szeretete, és az istentiszteleteken együtt tanuljuk meg legyőzni a mindenütt ránk leselkedő kísértéseket, és készülünk az áhított találkozásra a Megváltóval.

Szívünkben ég a vágy, hogy szeretteink is csatlakozzanak kis közösségünkhöz. Azért imádkozunk Istenhez, hogy adjon hitet és vezesse életünket, hogy úgy dolgozhassunk, hogy míg tart a „ma”, az Istent megismerni vágyó minden ember megtalálja lelke üdvösségét drága Megváltónk mellett. Kapaszkodjunk erősen Pál apostol szavaiba: „Mindenre van eröm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 1:21). Kérjük a mennyei Atyát, hogy segítsen kitartani az előttünk álló futásunkban, és vezessen a munkában, amit misszionáriusaiként végeznünk kell. ■

Vasilica Gheorghe, Căscioarele község adventista gyülekezete

AZ EGYHÁZ VEZETŐINEK BÁTORÍTÁSA AZ EGÉSZSÉGES ÉLETMÓD VÁLASZTÁSÁRA

BE KELL FEJEZ-
NÜNK ISTEN
MUNKÁJÁT. EL
KELL JUTNUNK
A NAGYVÁRO-
SOKBAN ÉLŐ
EMBEREKHEZ, DE
AHHOZ, HOGY
BEMUTATHAS-
SUK NEKIK AZ
EGÉSZSÉGÜGYI
ÜZENETET,
ELŐBB NEKÜNK
KELL ÚGY
ÉLNÜNK, HOGY
AZZAL ÉKESZ-
SZÓLÓ PÉLDÁT
NYÚJTSUNK
MÁSOKNAK.

A februárban Jamaicában megrendezett világ-szintű leadership találkozón a Hetednap Adventista Egyház elnöke, Ted N. C. Wilson arra bátorította a divíziók képviselőiben jelenlévő egyházi vezetőket, hogy fordítsanak kellő figyelmet az egészséges életmódra, hogy élő példát nyújthassanak az egészségügyi üzenetre vonatkozóan, melyet az Adventista Egyház igyekszik megosztani a világgal.

A csúcstalálkozó témáját a nagyvárosi missziómunka és az egészségügyi üzenet képezte, mintegy hangsúlyozva a tényt, hogy az egészséggel kapcsolatos üzenet Ellen White szerint is Isten által elrendelt módszer a nagyvárosokban élő emberek elérése érdekében. Ted Wilson testvér különösen a hús- és kávéfogyasztás negatív hatásaitól mentes egészséges életmód fontosságát hangsúlyozta.

Az egy hétig tartó rendezvényen a világszéles Adventista Egyház vezetőinek alkalma nyílt a gyakorlatban is kipróbálni az egészséges életmódot különböző testmozgásokkal és a teljesen vegetáriánus étrend fogyasztásával. A tornagyakorlatokat a szemináriumok végére ütemezték be, az öt perces gyakorlatokat a mexikói Montemorelos Egyetem tanára, Jason Miguel Aragon vezette.

A csúcstalálkozó végén Wilson lelkész a következőket nyilatkozta: „Remélem, hogy azzal a vágyal távoztok e helyről, hogy be akarjátok fejezni Isten munkáját. El kell jutnunk a nagyvárosokban élő emberekhez, de ahhoz, hogy bemutathassuk nekik az egészségügyi üzenetet, előbb nekünk kell úgy élnünk, hogy azzal ékesszóló példát nyújtsunk másoknak”

A 196 résztvevő közül sokan fejezték ki lelkesedésüket az egészségügyi üzenet iránt, és azon vágyuknak is hangot adtak, hogy a legnagyobb komolysággal igyekeznek alkalmazni azt a saját életükben is.

Az orvosi missziómunkával kapcsolatos új látásmóddal rendelkező résztvevők megosztották egymással elhatározásaikat is. – „Ezután teljesen más lesz a bevásárló listám” – jelentette ki Edison Samraj, a Dél-Ázsiai Divízió Egészségügyi Osztályának igazgatója.

Elie Weick-Dido, a Közép- és Nyugat-Afrikai Divízió elnöke elmondta, hogy noha korábban bajnoki címet szerzett kerékpározásban, teológusi képzése alatt elhanyagolta a testmozgást, és most szeretné a teljesen vegetáriánus, tojás- és tejtermékek nélküli étrenddel, valamint a napi rendszeres mozgással visszaszerezni régi formáját. – „Ezen a héten 2 kilogrammot fogytam, és kérek, imádkozzatok értem, hogy kitartsak elhatározásomban” – mondta meghatódottan Weick-Dido.

A vezetők közül mások is elmondták, hogy a csúcstalálkozó megerősítette bennük az egészséges életmód melletti kiállásukat. Roger E. Robertson, az Izraeli Misszióterület elnöke elmondta, hogy a felesége által készített egészséges táplálék hatására gyógyulni kezdett egy korábbi komoly szívbetegségéből. Fred Hardinge pedig, a világszéles Adventista Egyház Egészségügyi Osztályának egyik volt társigazgatója – aki több szemináriumot is tartott a találkozón, és emellett néhány társával egy egészséges étrendet is összeállított – elmondta, hogy kilenc hónap alatt 15 kilogrammot fogyott, és még 12 kilótól szeretne megszabadulni.

Artur A. Stele, egyházunk egyik alelnöke arra buzdította a jelenlevőket, hogy kövessék bátran ezt az irányvonalat. Elmesélte, hogy szülőházájában, Üzbegisztánban egy kiránduláson fedezte fel, hogy idővel az ízlés is képes alkalmazkodni, tehát a változás nem jelenthet gondot.

„Úgy nőttem fel, hogy közben mindenféle egészségtelen ételt ettem” – mesélte. – „Az utazásra készülve elképzeltem, hogy gyerekkorom jó néhány

kedvenc ételét fogom majd elfogyasztani. De nem így történt. Ellenkezőleg, ahogy befaltam az ételt, azonnal ki kellett köpnöm...”

„Teljesség Krisztusban: látásmód és tevékeny missziómunka.” Ez volt a február 3-án reggel fél 7-kor kezdődő és 10-én véget érő találkozó jelmondata. Az első napon sor került az egyházvezetők és feleségeik egészségi állapotának felmérésére (vércukor- és koleszterinszint), amit az utolsó napon megismételtek. A záróünnepség alkalmával közös áhítatra került sor, melynek keretében szervezők és meghívottak megoszthatták egymással benyomásaikat.

Felhívás a teljes vegetarizmusra

Ted Wilson testvér a jelenlevők előtt a teljes vegetarizmus mellett érvelt, mely étrendet a csúcstalálkozó idején is kipróbálhattak. Ellen G. White *Étrendi és táplálkozási tanácsok* című könyvéből idézett: „Egyetlen lelkész se járjon elől rossz példával a húsevés terén. Ők is, családjuk is éljenek az egészségügyi megújulás fényének magas színvonalán. Lelkészeink ne testiesítsék le saját és gyermekeik természetét” (399. o.).

Wilson testvér hangsúlyozta, hogy a húsfogyasztás nem lehet az egyháztagság próbaköve, majd folytatta az idézet bemutatását: „Az evangélium lelkészei, akik a halandóknak valaha adott legkomolyabb üzenetet hirdetik, arra nyújtsanak példát, hogy térjünk vissza az egyiptomi húsos fizekhez? Az Isten tárháza tizedéből élők megengedhetik-e maguknak, hogy étvágyuk kielégítésével mérgezzék ereikben az életadó vért? Ne vegyetek semmibe Isten világosságát és figyelmeztetését! A kegyességben való növekedéshez és a nyugodt természet elnyeréséhez tartsuk elengedhetetlennek a test egészségét” (404. o.).

A csúcstalálkozón dr. Peter N. Landless, a Generál Konferencia Egészségügyi Osztályának igazgatója szintén amellett érvelt, hogy egyházunk tagjainak tartózkodniuk kellene a húsfogyasztástól.

„Azért imádkozom, hogy nekünk mint egyháznak ne legyen többé közünk a húsfogyasztáshoz, mivel jól tudjuk, hogy ez a legjobb, ami a javunkat szolgálja” – jelentette ki február 7-én.

Majd közvetlenül az egyházvezetőkhez intézett felhívásában hozzátette: „Mi a tizedből kapjuk a fizetést. Ezt sose felejtjük el. Életmódunk és tetteink ezt a felelősséget tükrözzék.”

Dr. Landless azt is elmondta, hogy a teljesen vegetáriánus étrendet fogyasztóknak, valamint az ovo-lakto-vegetáriánusoknak, de különösen az

időseknek gondoskodniuk kell a B₁₂-vitamin beviteléről. Vegetáriánusok esetében emellett még szükség lehet D-vitamin, valamint kalcium bevitelére is. Akik pedig az ovo-lakto-vegetáriánus étrendet választják, mértékkel fogyasszanak tojás- és tejterméket. A fenti megjegyzések megegyeznek a Generál Konferenciának a vegetáriánus étrendre vonatkozó ajánlataival (*Working Policy*).

Étrend-összeállítás egyházi rendezvényeken

A találkozó munkálatainak végén Ted Wilson testvér azt javasolta, hogy az egyház által támogatott rendezvényeken kizárólag vegetáriánus étrendet szolgáljanak fel.

„Miért fizetnénk a tizedből olyan ételeket, amelyek nem ajánlottak fogyasztásra?” – tette fel a költői kérdést az elnök.

Ugyanakkor aggodalmának is hangot adott arra vonatkozóan, hogy az egyházban egyre elterjedtebb szokássá vált a kávéfogyasztás. Ellen G. White méregnek nevezte a koffeint, a fogyasztását pedig bűnnek.

„Bátorítsuk az embereket, hogy hagyják el a koffeint. Bízunk az életmóddal kapcsolatos isteni tanításokban” – mondta Wilson testvér.

Majd felolvasott két igeszakaszt: „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljete” (1Kor 10:31). „A ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma” (1Kor 6:19).

„Nem fanatizmusra bátorítalak. Csupán a következő kérdést szeretném feltenni: miért ne lehetnénk példák ezen a téren? Kiegyensúlyozottan, megfontoltan kell eljárunk és segítenünk az embereknek, hogy megláthassák az összképet.”

Wilson testvér, aki több vezetővel együtt a csúcstalálkozó idején egy evangelizációs kampányban is részt vett, megemlítette, hogy szokatlan megjegyzést hallott a Nyugat-Jamaicai Egyházterület elnökétől, Glen Samuels-tól, aki kijelentette: „Nem akarok idő előtt meghalni.”

Ted Wilson így bátorította az egyház vezetőit: „Arra buzdítalak, hogy örüljete annak, amit az Úr Jézus mondott Jn 10:10 versében, azaz: legyen *életek és bővelkedjete!* Ne halljatok meg idő előtt! És ne adjátok fel! Tartsatok ki ezen az úton!” ■

NE VEGYÉTEK SEMMIBE ISTEN VILÁGOSSÁGÁT ÉS FIGYELMEZTETÉSÉT! A KEGYESSÉGBEN VALÓ NÖVEKEDÉSHEZ ÉS A NYUGODT TERMÉSZET ELNYERÉSÉHEZ TARTSUK ELENGEDHETELLENK A TEST EGÉSZSÉGÉT!

<https://news.adventist.org/en/all-news/news/go/2019-02-14/church-leaders-urged-to-model-healthy-lifestyles/>

A DÁNIEL KÖNYVÉBEN TALÁLHATÓ HÉT IMA

A KÖNYV HÉT JÓL ÉRTHETŐ IMÁT MUTAT BE. HÁRMAT DÁNIEL, A HIT ÉS A PRÓFÉCIÁK NAGY EMBERE MONDOTT EL; HÁRMAT NABUKODONÓZOR, AZ ÓKORI BABILON ÉPÍTŐJE; AZ UTOLSÓ IMÁT PEDIG A MÉDÓ-PERZSA KIRÁLY, DÁRIUS MONDTA ISTENNEK AZ OROSZLÁNOK VERMÉNEK CSODÁLATOS TAPASZTALATA NYOMÁN.

Dániel könyve jól ismert apokaliptikus prófécia, mennyei látomás, mely rávilágít a föld történelmére a próféta korától egészen a Jézussal, Megváltónkkal való boldog találkozásig. Minden más könyvnel erőteljesebben mutat be mély és nemes erkölcsű, magasztos jellemű embereket, csodálatra méltó férfiakat. Erre a szintre, ilyen befolyás gyakorlására imaéletük segítette őket.

A könyv hét jól érthető imát mutat be. Hármat Dániel, a hit és a prófécia nagy embere mondott el; hármat Nabukodonozor, az ókori Babilon építője (bemutatásra kerül az is, hogy a büszke, pogány királyból hogyan lett Jehova csodálója); az utolsó imát pedig a médó-perzsa király, Dárius mondta Istennek az oroszlánok vermének csodálatos tapasztalata nyomán. Az imában – minden más kultikus tevékenységtől eltérően – nincsenek korlátok, bárki imádkozhat, tehát egyetemes. Dániel imádkozik, a babiloni király is, akárcsak a perzsa király, tehát javasolt, hogy a barátainkat is bevonjuk az ima-körünkbe.

A babiloni király udvarába került héber ifjak egy alaposan kitervelt kulturális-vallási beolvasztás nyomása alatt álltak. A kor hatalmasai, a babilóniaiak igen fejlett civilizációval rendelkeztek, jól megszervezett vallási életük volt, és azt akarták, hogy az általuk leigázott népek elfogadják a kultúrájukat és a vallásukat. A beolvasztási program összetett volt, és mindenkit érintett.

Elsősorban megváltoztatták a nevüket, új nevük a zsidó nevüktől eltérő jelentéssel bírt:

- » Dániel – Isten az én bírám – új neve **Baltázár**: Bel tartsa meg az én életemet;
- » Ananiás – Jehova kegyelme – új neve **Sidrák**: Aku szolgálatában;
- » Misáel – Kicsoda olyan, mint Isten? – új neve **Misák**: Kicsoda olyan, mint Aku;
- » Azáriás – Jehova megsegített – új neve **Abednegó**: – Nego szolgája.

A nyelvi háborúnak az volt a célja, hogy a tudatukba egy másik istenséggel való kapcsolatot ültessen, és végleg elszakítsa még attól is, ami Jahvéra emlékeztette őket. Új nevük folyamatos

ismételgetésének azt kellett eredményeznie, hogy a babiloni istenekhez közeledjenek és kötődjenek. A beolvasztás azonban nem állt meg a nevüknél és a felfogásuknál, hanem valami sokkal konkrétterületre lépett: a táplálkozás területére.

A zsidóknak a király ételét kellett fogyasztaniuk, ami nagy tisztességet jelentett egy babilóniai alattvalónak, s ha figyelembe vesszük, hogy a rabszolgák zöme éhezett, ők előnyös helyzetben voltak. Az itt használt „rendelet” cselekvő ige a Bibliában csak az isteni rendelésekre vonatkozóan jelenik meg, például teremtéskor. A zsidók jelenléte a királyi lakomákon, ahol a hús és a bor alapélelmiszernek számítottak, továbbá a királyi rendelet elfogadása azt jelentette, hogy Nabukodonozort ismerik el a legmagasabb tekintélynek. A király tehát magának tulajdonította a Teremtő azon rendelkezési jogát, hogy megmondja, mit egyenek az alattvalói.

És itt találkozunk a négy ifjú első közvetlen cselekedetével: „...eltökélé az ő szívében, hogy nem fertőzteti meg magát...” Megmutatták, hogy nem hajlandók elfogadni a babilóniai civilizációt, és meg akarják őrizni héber azonosságukat. Egyszerű, vegetáriánus táplálékot és vizet választanak, mert – utalva a mózesi törvényekre – nem akarják megfertőztetni magukat. Dániel és társai ezzel a tettükkel rámutattak, hogy a vallás nem csak elmélet, nem csupán kultikus külsőség és szertartás, hanem a mindennapi élet legalsóbb szintjeit is érinti, az élet minden területét irányítja, beleértve a táplálkozást, az italok megválasztását, az öltözködést és a magatartást is.

1. Az ima – válaszút a lelkiiség-kegyesség és a testi-világi között

Minden ember kerülhet olyan helyzetbe, amikor választania kell: Isten gyermeke marad-e, vagy enged a világ csábításának. A válaszút e pontján imára van szükség. Amennyiben engedsz a világnak, így vélekedsz majd: „Lesz, ami lesz. Én is megyek a többiekkel. Isten ismer, megért és megbocsát.” Ha viszont az Istennel járást választod, akkor nincs más út, mint térdre borulni és imád-

kozni: „Uram, ebben a helyzetben nem látom a kiutat, de szeretnék melletted maradni. Kérlek, segíts meg, lépj közbe, és szabadíts meg engem!”

Rendelkezésünkre áll a hit első tapasztalata. Dániel és barátai csak súlyos következmények árán utasíthatták vissza a kirendelt ételt. A helyzet megoldása érdekében egy tíznapos próbaidőre vállalkoznak. Be akarják bizonyítani a babilóniaknak, hogy melyik a jobb étel. És sikerrel járnak, így elfogadást nyernek, mivel nyilvánvaló, hogy jobbakká lettek. A felügyelőjük is meggyőződik, és elfogadja kérésüket. Így tehát máris elkönnyelhetjük az első győzelmet Babilonban, amelyet nekünk is ki kell vívnunk a nagyáruházak éllelmeszer-polcai mellett, étkezés közben, a kívánság ki-elégítésének nyomása alatt.

Teljesen nyilvánvaló, hogy csupán a vegetáriánus táplálkozás nem tehetta meg azt a csodát, hogy a héber ifjak tízszer értelmesebbek lettek. A kiegyensúlyozott vegetáriánus étrend egyforma hatással van minden fogyasztóra, függetlenül attól, hogy hívó emberről, vagy jogiról van szó. Feltevődik a kérdés: Mi a különbség a megfelelő étrendet és életmódot betartó imádkozó keresztény és azon nem keresztény ember között, aki ugyanazt az étrendet követi, de nem imádkozik? A választ Dániel és társai adják meg:

Dániel és barátai számára a Babilonban elért első siker a hithez köthető. Megértő pedagógusuk volt, sikerült elkerülniük a király ételét, és a Teremtő táplálékát fogyaszthatták (Dán 1:14). Aztán hatalmas sikert arattak az iskolában. Mindenkit felülmúltak, és fizikai szempontból is jobb formában voltak (Dán 1:15-16). Végül pedig a záróvizsgán olyan nagy előnyt szerezve utasítottak mindenkit maguk mögé, hogy az már a királynak is feltűnt, ezért visszatartotta őket a királyi hivatalban (Dán 1:20). Az egész történetben Isten keze munkája volt látható, hiszen mindez nem a véletlen műve volt. Isten kész cselekedni, amikor gyermekei bíznak benne és imádkoznak. A siker imaéletük közvetett bizonyítékát képezte.

„Isten válaszol az imánkra, de nem tenné meg, ha mi nem kérnénk.” Dániel és társai megtanulták, hogyan imádkozzanak, tudták, hogy pontosan mit kell kérniük Istentől: „Urunk, szeretnénk tiszta ételmezt fogyasztani. Segíts meg, hogy a felügyelőnk fogadja el a kérésünket.” Vagy talán így: „Urunk, mi elkülönültünk a többiektől, ezért kritizálnak minket, pletykálnak rólunk, szemmel tartanak bennünket. Kérünk, segíts győznünk, hogy be tudjunk bizonyítani elveink felsőbbrendűségét, és felfigyeljenek az életmódunkra és a vallásunkra!”

2. Az ima – a nehézségben levő ember kiáltása mennyei segítségért (Ielki S.O.S.)

Az iskolai időszak alatt Dániel és társai kitűntek a többiek közül, ezért visszatartották őket a birodalmi hivatalban. Már nem a birodalom pereméről származó névtelen rabszolgák voltak, hanem a legjobbak és legértelmesebbek. Számukra új szakasz kezdődött, és új kihívásokkal szembesültek. Az élet állandó harc. Azzal, hogy Dániel megfejtette a király álmát, a zsidók a babiloni bölcsök megmentőivé váltak, ettől kezdve tehát nagyobb rangban és különleges tiszteletben részesültek. Ők azonban nem felejtették el, hogy mindez nem a saját érdemük, hanem Istenük tisztelte meg őket a prófétaság ajándékával. Itt találkozunk az első közvetlen imával, amit Istenhez rebegtek.

Nabukodonozor király udvarának „bölcseként” már az első hivatali évben igen súlyos problémával szembesülnek. Egy királyi rendelettel, miszerint minden bölcsnek meg kell halnia. Ugye, hogy mi így gondolkoznánk: „Hát nem jobb egyszerű embernek lenni, és nem a társadalmi elithez tartozni, látva ezt a nehéz helyzetet?” De Dániel nem okolja a körülményeket. Ő tud valamit: Istennek minden emberrel terve van, és tudja, hogy készen áll eleget tenni küldetésének. Meghatározatlan időre haladékot kér a királytól. De miért? Azért, hogy imádkozhasson.

Szemléltető példa

Egy amerikai katona a japán fronton. Szombatnapon egyetlen műveletben sem vett részt. Egyszer azonban éppen szombatra volt betervezve a támadás, de a hadtestnél csak egyetlen szanitéc teljesített szolgálatot. A parancsnok megkérdezte tőle: „Velünk tartasz a támadásban? Nincs más szanitécünk.” A katona 20 perc haladékot kért. Végül visszajött, és részt vett a támadásban. És aznap 75 bajtársának mentette meg az életét. Tettéért a legmagasabb amerikai állami kitüntetésben részesült. Az újságírók megkérdezték: „Miért volt szükséged 20 percre?” „Azért, hogy imádkozzak, és megkérdem az Urat, hogy mitévő legyek” – válaszolta.

Dániel imacsoportot alakít. Lényegében a csoport már korábban is létezett, csak most más volt a célja: „Hogy kérjenek az egek Istenétől irgalmasságot e titok végett” (Dán 2:18). Az ima a nehézségben levő ember kiáltása: „Ez a szegény kiáltott, és az Úr meghallgatta...” (Zsolt 34:7). Némelyek farizeusi demonstrációként alkalmazták ezt a kijelentést, s a piacon kórusban, torkuk

**AZ IMA
EREJE
TRAIAN
ALDEA**

**AZ EGÉSZ TÖR-
TÉNETBEN ISTEN
KEZE MUNKÁJA
VOLT LÁTHATÓ,
HISZEN MINDEZ
NEM A VÉLETLEN
MŰVE VOLT. ISTEN
KÉSZ CSELEKEDNI,
AMIKOR GYERME-
KEI BÍZNAK BENNE
ÉS IMÁDKOZNAK.
A SIKER IMAÉLE-
TÜK KÖZVETETT
BIZONYÍTÉKÁT
KÉPEZTE.**

szakadtából kiáltoztak, hogy Isten meghallja a hangjukat. De nem a hangerő, nem az ima hosszúsága, hanem maga az ima számít. Tudod, hogy csak egyetlen megoldás van – Isten –, és hozzá fordulsz. Dániel könyvének ez az első feljegyzett imája. Egy jellegzetes, klasszikus ima.

3. A közbenjáró ima – az ima nemes volta

Miért imádkozol? Miről szólnak az imáid? Csak alkalomadtán, véletlenszerűen, a körülmények hatására imádkozol, vagy van pontos, határozott, a határidőnaplódba is bejegyzett kérésed? Imáid témái mutatják meg keresztény voltodat. Dániel egy igazán komoly problémával szembesült: Jeremiás 70 évre szóló prófécijája a végéhez közeledett, ott, Babilonban azonban semmi remény nem mutatkozott a hazatérésre. Dánielt mélységesen foglalkoztatta a prófécia teljeseése, s noha idős kora miatt már nem térhetett haza, mégis a népre és Isten dicsőségére gondolt. Imájában egyáltalán nem volt önzés, hanem közbenjárt a mennyei trónus előtt a rabszolgaságból való hazatérés nagy álmának teljeseése érdekében.

Dán 9:1-23 szakaszában a könyv leghosszabb feljegyzett imáját találjuk. Ez az oroszlánok vermében szerzett tapasztalat évében történt. Nem tudhatjuk, hogy melyik ima volt az első. Úgy gondolom, hogy a 9. fejezetben leírt ima előbb hangzott el, mint a 6. fejezetbeli, mivel Dánielt olyannyira foglalkoztatta a jövődőlés teljeseése, hogy még a kilátásba helyezett oroszlánok verme sem tántorította el.

Amikor másokért imádkozol, felemelkedsz a szentség szintjére; amikor megfelekedzel saját nehézségeidről, és a felebarátod gondjai miatt aggodsz, a mennyei gondoskodáshoz és szeretethez csatlakozol. Amikor igyekszel a mennyei ígéretek teljeseesének útjából elhárítani az akadályokat, az angyalok munkatársává válsz. A legszebb dolog az imaélet nemes volta.

Mi sokkal közelebb vagyunk a mennyei Kánaán határához, mint Dániel volt akkor. De mennyire érdekel bennünket a hazatérés? Hányszor imádkozunk a jövődölések teljeseeséért? Aggudunk-e, nehogy valami megakadályozzon, vagy késleltesse szabadulásunkat? Ez az ima a legerőteljesebb késztetést tartalmazza arra vonatkozóan, hogy meg kell változtatnunk imáink természetét, és sokkal jobban kell vágyódnunk az Istennel való találkozásra. Dániel esetében látható, hogy gyermeki vágyat érzett a mielőbbi hazatérésre. Látjuk a gondoskodását, hogy szeretne minden akadályt elhárítani e gyönyörű álom teljeseesének útjából. Mikor fogunk Dánielhez hasonlóan imádkozni?

4. Az ima – életmód, a lelki méltóság fejlesztése

A Biblia egyetlen más könyvében sem találunk egyértelműbb bizonyítékot az imaélet fontosságára, mint a Dániel könyvében. Kiadják a rendeletet, miszerint betiltanak mindenféle imádkozási vagy imádati formát, kivéve, ha a király felé irányul. A nehéz helyzettel szembesülve Dániel három lehetőség közül választhat: (1) Tiszteletben tartja a királyi rendeletet, és abbahagyja az imaéletet. (2) Nem tartja tiszteletben a királyi rendeletet, és titokban tovább imádkozik, hiszen senki sem olvashat a gondolataiban, sőt, bezárt ablakkal akár hangosan is imádkozhat. (3) A királyi rendelet figyelmen kívül hagyásával nem változtat a szertartásán, vagyis nyitott ablakkal, a megszkott időben imádkozik, üzenve ezzel a médó-perzsáknak, hogy őt még a rendeletek sem tántoríthatják el az imádkozástól.

Dániel a legnehezebb lehetőséget választotta. Nem azért, hogy dacoljon a királlyal, hanem mert be akarta bizonyítani, hogy imaélete mindennél fontosabb. Dániel számára az ima a „lélek lélegzetvétele”, s mivel lélegzés nélkül nem lehet élni, ő sem élhetett ima nélkül. Dániel könyve tehát ettől olyan különleges az általa bemutatott jellemek, a magasztos hit és a kiváló erkölcsi méltóság tekintetében. Az imaélet által nyilvánosan is bemutatathatjuk, hogy mi rejlik a lelkünk mélyén. Az imaélet tehát a lélek tükre.

Az idős Dánielnél felfedezhetjük a lelki békét és nyugalmat, egy szigorúan betartott lelki programot, amit semmi és senki sem szakíthat félbe. Olyan töretlen hitet, irigylésre méltó méltóságot, igazi magasztosságot, mely láttán még a pogányok is elcsodálkoznak és imádják az ő Istenét. Dániel oroszlánok vermében szerzett tapasztalataival gyakrabban büszkélkedünk, mint Nabukodonozor összes aranypalotájával. Az oroszlánok vermében Dániel, és Potifár börtönében József az igazi jellem legékesebb bizonyítékait tárja elénk, azt a tiszta lelkiismeretet, mely többet ér magánál az életnél. Ilyen magas szintre nem könnyen, és nem rövid idő alatt lehet feljutni. Futásban elmondott néhány szó reggel és este, 15–20 pernyi részvétel az imaórán, évente két-három lelki vonatkozású könyv felületes elolvasása még nem fog segíteni abban, hogy Dániel nyomdokaiban járassunk. Csak azok követhetik a példáját, akik a térdeiket imádkozással koptatják el. Várjuk és reméljük, hogy a végső csatában sok Dánielhez hasonló ember tűnik majd fel. Te is közöttük leszel? ■

Dr. Traian Aldea, nyugalmazott lelkipásztor

A TÖKÉLETESSÉG – ERÉNY VAGY BŰN?

Bevezetés

A bűnre, Jézus emberi természetére, a hit általi megigazulásra, Krisztus feddhetetlenségére vonatkozó népi vagy teológiai viták az adventizmusban egyetlenegy történeti és aktuális kérdés felé konvergálnak: eljuthat-e az ember arra a szintre, hogy bűn nélkül éljen? Helyes-e az a tanítás, mely szerint az utolsó nemzedék, mely felemeltetik a mennybe, nemcsak „a fenevadon diadalmas”, hanem a bűn felett is? Lehetséges ez? Szükséges? Mi az a pont, amelyen túl ez a törekvés perfekcionizmussá válik, avagy maga a perfekcionizmus?

Perfekcionizmus avagy a tökéletesség vétke

Az értelmező szótár szerint „a perfekcionizmus a tökéletességre való törekvés”, vagy negatív értelemben:

1. „Beteges hajlam a tökéletességre, amely kényszerképzetté válhat”;
2. „Beteges hajlam a tökéletességre, mely figyelmen kívül hagyva a részleges eredményeket, fékez minden igazi megvalósítást”;
3. „Neurotikus hajlam a lehetetlenség elérésére. A törekvés kényszerképzetté válhat.”

Továbbá még elhangzik, hogy a perfekcionizmus – bizonyos speciális értelemben – a sztoikusok és a keresztény írók egy nézőpontja, amelynek perspektívájában az élet értelme valamely tökéletes eszmény elérése.” Az angol nyelvben a „perfekcionista” szó jelentése a XVII. századtól kezdődően a következő: „Valaki, aki azt hiszi, hogy az erkölcsi tökéletesség elérhető a földi élet során.” Ez a jelentés a XX. században a következő értelemmel gazdagodott: „valaki, akit csak a legmagasabb mércék töltenek el megelégedéssel.”¹ Igazi sors csapása legtöbbször számunkra egy-egy perfekcionista házastárs, perfekcionista főnök, perfekcionista tanár. A valódi perfekcionista rendkívül igényes önmagával szemben, amivel nincs is baj. De a környezetét is a saját szabványai szerint méri fel, nem realista módon, vagy elvont, irreleváns ideálok alapján.

A pszichológiában a perfekcionizmus egy többdimenziós tulajdonság, pozitív és negatív szempontokkal. Az a tulajdonság, amelyben a negatív szempontok vannak többségben, gyakran rosszul alkalmazkodó (maladaptív) jellemvonás: „olyan elérhetetlen, irreális célok megvalósítására kötelezni az embereket, amelyek gyakran depresszióba sodorják őket, és az önértékelésüket is aláakná-

zák. Ezzel ellentétben az alkalmazkodó (adaptív) jellemvonás motiválhatja az embereket, hogy elérik céljaikat, és örvendjenek megvalósításuknak.”²

A tökéletességnek nincsenek egyetemes paraméterei, hanem minden a gondolkodó világlátásától függ. Némelyek számára a tökéletesség eszménye a boldogság és a maximális gyönyör elérését jelenti. Mások számára a tökéletesség ideálja a filozófiai és tudományos ismeretek haladása. Megint mások a tökéletességet a teljes ember holisztikus fejlődésében látják, amit jóga és „meditáció” által érhetnek el. Cikkünkben a tökéletességgel kizárólag keresztény erkölcsi értelemben foglalkozunk.

A kereszténység történetében a perfekcionista törekvések először a keleti ortodoxiában és a katolicizmusban jelentkeztek, ahol ez az eszmény mindenki számára ajánlott, a papi életben pedig szigorúan követendő. Csakhogy már az apostolokat követő keresztény (patrisztikus) korszakban sem volt egységes a keresztény tökéletesség fogalmának értelmezése. Az ortodox és a katolikus teológiában a keresztény tökéletesség eszményének a kifejezésére a *megdicsőülés (istenképűség)* kifejezést használják, ami megtevesztő, de egyesek, lehet, hogy többen is, helyesen értelmezik: azonosulás Istennel az erkölcsi természetben. Péter apostol mondja: „Isteni természet részeseivé legyetek” (2Péter 1:4). Természetesen Isten fizikai (ontológiai) természetével nem azonosulhatunk. Gyakorlati szinten azonban minden halandónak megvan a saját tapasztalata, sokan a miszticizmus kódéba tévedve, megvakítva a feltételezett Tábor-hegyi fénytől (Máté 17:2).

A protestantizmus különböző irányzatokat fogalmazott meg, ami az erkölcsi tökéletesség kérdését illeti. A lutheránusok elítélik azt a doktrínát, mely szerint ebben az életben elérhető lenne a tökéletesség, mármint a bűn nélküli élet. Meglátásuk szerint a keresztényeknek törekedniük kell a tökéletességre, de anélkül hogy azt állítanák: még ebben az életben elérhető. A kálvinisták (reformátusok) habár vallják a kegyelembe való növekedést, a megszentelődést, elvetik a gondolatot, hogy a tökéletesség lehetséges ebben az életben. Szerintük ez csak a halál után lehetséges: a megdicsőülésben.

**TÖKÉLETESEK
KRISZTUSBAN
FLORIN
LAIU**

**IGAZI SORS CSAPÁSA
LEGTÖBBSZÖR
SZÁMUNKRA EGY-EGY
PERFEKcionista
HÁZASTÁRS,
PERFEKcionista FŐNÖK,
PERFEKcionista
TANÁR. A VALÓDI
PERFEKcionista
RENDKÍVÜL IGÉNYES
ÖNMAGÁVAL
SZEMBEN, AMIVEL
NINCS IS BAJ.**

Wesley metodista mozgalma volt az, amely a tökéletesség elérését mint elvárásat fogalmazta meg, úgy a hitvallás, mint a keresztyény tapasztalat területén az 1860-as évekig, majd ezt követően a hitelvet elévültnek nyilvánították, jóllehet még ma is vannak olyan metodista gyülekezetek, amelyek a teljes megszentelődést (tökéletességet) tanítják, amit a hívő fokozatosan vagy pillanatokon belül megkaphat. Az azonnali megszentelődésnek (a tökéletesség állapota elérésének) a fogalma a Holiness-mozgalomban nyert jelentőséget, amely további metodista irányzatok születéséhez vezetett, beleértve a pünkösdisták mozgalma is. Mint minden keresztyény közösségben, ez a törekvés egyeseket valós lelki fejlődésre ösztönzött, másokban viszont képtelen elvárásokat és tapasztalatokat szült.

A keresztyény tökéletesség tapasztalatát hirdette – beleértve a bűnnélküli életet – George Fox is, a Barátok Társaságának, a kvékereknek az úttörője. Meglátása nagyrészt helyes volt: újjászületés a Szentlélek által, és a lelki tekintet Krisztus keresztyéje mint a hit központjára történő folytonos irányítása. Csakhogy e két tétel mellett szerinte a tökéletesség receptjének volt még egy eleme: továbbra is a „belső világosságra” kellett alapozni, amit a Szentírás világosságánál magasabb rangúnak tartott.³

Bizonyos szekták hitvallásában valóban bűnös perfekcionizmus fogalmazódott meg, ilyen volt például a New York állambeli Oneida városban működő csoport a XIX. században, melynek vezetője John Humphrey Noyes volt. Noyes úgy hitte, hogy Jézus Kr. u. 70-ben eljött másodszor, és hogy az emberiség egy új korszakban él, amelyben azok az igazi keresztyények, akik nem követnek el többé bűnt. 1834-ben Noyes azt nyilatkozta, hogy ő tökéletes, bűntől mentes. 1836-ban alapította első csoportját. 1844-ben elhatározta, hogy nem létesít többé nemi kapcsolatot a feleségével, és kidolgozta a férfi önmegtartóztatás elméletét. Ugyanakkor állította, hogy mivel átadta akaratát Istennek, bármilyen döntést hozna, szándéka tiszta szívből fakad. Így hát elhatározta,

hogy kommunista-utópikus ideológiára építve (javak közössége) egy települést alapít, bevezetve a „komplex házasság” rendszerét, a nemi absztinencia alkalmazását és – természetesen – a tökéletességre való törekvés kötelező voltát.

Ezt a szerintem tipikus példát azért említetem meg, mivel sok eretnek és szektáns csoport képződött annak eredményeként, hogy a szentség és a keresztyény tökéletesség fogalmát meg gondolatlanul, bűnös szándéktól indítva értelmezték. Maga Ellet Waggoner is beleesett ebbe a csapdába. Több mint negyven évvel ezelőtt országunkban is képződött egy csoport, amely elszakadt az egyháztól, és tagjainak az volt a kényszerképzete, hogy tökéleteseknek kell lenniük az Úr eljövele előtt. Hamis kinyilatkoztatások által vezetve, furcsa szokásokat alakítottak ki, melyek révén kölcsönösen próbára tették absztinenciájukat – tökéletességük kulcsát. Nemrég jutott a tudomásomra, hogy él Uniónk területén valaki, aki azt állítja magáról, hogy nem vétkezik. Ha ez valóban így van, Istené a dicsőség! Csakhogy én ezt nem hiszem. Ha bűn nélküli lenne, nem ezzel az üzenettel állt volna a világ elé.

Mi a bibliai tökéletesség?

A Bibliában a tökéletességnek (feddhetetlenségnek) több értelme is van. Mindenekelőtt a jellem erkölcsi tökéletességéről beszélünk, ami a szeretet tökéletessége (Máté 5:48; 1János 4:12). Csak azokat szeretni, akik szeretnek minket, természetes, pogány, nem tökéletes szeretet (Máté 5:46–47); viszont azokat is szeretni, akik nem szeretnek minket, az már – a Szentírás szerint – tökéletesség (Máté 5:44–45, 48). Továbbá a szeretet akkor igazán keresztyényi, tökéletes, ha Isten Szavát teljesíti (1János 2:5). Ez a tökéletesség nem opcionális, hanem a Jézussal való azonosulás parancsa; csak így mehetünk keresztül bizalommal az ítéleten (1János 4:17), mivel ahol igazi szeretet van Isten és felebarát iránt, ott nincs ok a félelemre (1János 4:18).

A tökéletesség Isten akaratának teljesítése, mivel ez az egyedüli tökéletes akarat (Róma 12:2). A keresztyény tökéletesség nem csak a Tízparancsolat megtartását jelenti (Máté 19:18–20), hanem az Isten és felebarát iránti legmagasztosabb szeretet elvének alkalmazását is (Máté 19:21). Isten törvénye a szabadság tökéletes törvénye, ha az ember azt a szeretet királyi törvényeként éli meg (Jakab 1:25; 2:8–13), mivel a szeretet a tökéletesség köteléke (Kolossé 3:14).

A keresztyény tökéletesség erkölcsi érettségként is értelmezhető, szemben a lelki gyermekséggel (1Korinthus 14:20; Efézus 4:13; Zsidók 5:11–

**A TÖKÉLETES
SÉG ISTEN
AKARATÁNAK
TELJESÍTÉSE,
MIVEL EZ AZ
EGYEDÜLI
TÖKÉLETES
AKARAT (RÓMA
12:2). A KERESZ-
TÉNY TÖKÉLE-
TESSÉG NEM
CSAK A TÍZPA-
RANC SOLAT
MEGTARTÁSÁT
JELENTI (MÁTÉ
19:18–20),
HANEM AZ
ISTEN ÉS FELE-
BARÁT IRÁNTI
LEGMAGASZ-
TOSABB SZE-
RETET ELVÉNEK
ALKALMAZÁSÁT
IS (MÁTÉ 19:21).**

6:2). Ez azt jelenti, hogy szívünk gonoszság nélküli, gyermeki, gondolkodásunk viszont felnőtt, érett, erős, kiegyensúlyozott, a legnagyobb kísérteknek is ellenállni képes legyen (2Korinthus 10:5). Akkor lehetünk tökéletesek, ha megmaradunk Krisztusban (Kolossé 1:4). A tökéletesség nem statikus szint, amire eljutunk, nem erkölcsi maximál, hanem dinamikus tapasztalat, szüntelen haladás a Krisztussal való azonosulás célja felé (Filippi 3:12–15). Ezért van megírva, hogy a türelemnek (*hypomoné* = kitartás) tökéletesen

véghez kell vinnie bennünk a munkát, hogy tökéletessé válva semmiben se érezzünk hiányt (Jakab 1:4). A tökéletesség ugyanakkor „a test megbazabolázása”, amit a beszéd tökéletes ellenőrzés alatt tartása bizonyít (Jakab 3:2).

„Tökéletes”-e a keresztyény abban az értelemben, hogy nem vétkezik többé? A Szentírás itt különbséget tesz a „nem vétkezik” kifejezés kétféle értelme között: (1) nem él bűnben, nem kíván vétkezni, valamint (2) egyetlen bűnt sem követ el többé. Lássuk az alábbi táblázatot:

AZ ERKÖLCSI TÖKÉLETESSÉG NEM ÁLL MEG A NEGATÍV SZEMPONTNÁL: „NEM” VÉTKEZNI TÖBBÉ. NEMCSAK ARRÓL VAN SZÓ, HOGY OLYAN AZ EMBER ÉLETSTÍLUSA, HOGY TÖBBÉ NEM VÉTKEZIK, HOGY ÖRÖKKÉ „MEGTARTÓZTATJA MAGÁT” A BŰNTŐL. AZ ERKÖLCSI TÖKÉLETESSÉG ELSŐSORBAN POZITÍV: A SZERETET ELVÉT ÉLNI.

A bűn mint vétkes engedékenység		A bűn mint tévedés és mulasztás	
2Mózes 20:20	„az Ő félelme legyen előttek, hogy ne vétkezzetek.”	„nincsen ember, aki ne vétkeznék”	1Királyok 8:46
Zsoltárok 4:5	„haragudjatok, de ne vétkezzetek!”	„nincs egy igaz ember is a földön, aki jót cselekednék és nem vétkeznék”	Prédikátor 7:20
1Korinthus 15:34	„serkenjete fel igazán, és ne vétkezzetek”	„Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened”	Zsoltárok 119:11
1János 3:6	„aki bűnbe esik, egy sem... ismerte őt.”	„az igaz ne vétkezzék”	Ezékiel 3:21
1János 3:9; 5:18	„senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született”	„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg”	1János 1:8
Példabeszédek 13:21	„a bűnösöket követi a gonosz”	„ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik”	1János 2:1
Róma 6:20	„mert mikor a bűn szolgálai valátok”	„használóká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, amint van.”	1János 3:2
1Péter 4:18	„hová lesz az istentelen és bűnös?”	„titeket a bűntől megőrizhet”	Júdás 1:24

A végső tökéletesség

Egy másik keresztyény tökéletesség a keresztyény tapasztalat tökéletességre jutása a reménység teljesebbé, Jézus második eljövetelekor (1Korinthus 13:10; Zsidók 11:40). Ez magába foglalja a természet tökéletességét (amikor eljön „a *fiúság*, a mi testünknek *megváltása*” [Róma 8:23]), továbbá az ismeret tökéletességét is (1Korinthus 13:8–9).

Az igazi tökéletesség azonban sohasem „végső”, mivel élő, és a végtelenségig fejlődni fog. Az emberi élet többi kifejezéséhez hasonlóan az erkölcsi tökéletesség nem áll meg a negatív szempontnál: „nem” vétkezni többé. Nemcsak arról van szó, hogy olyan az ember életstílusa, hogy nem vétkezik többé, hogy örökké „megtartóztatja magát” a bűntől. Az erkölcsi tökéletesség ugyanakkor – sőt, elsősorban – pozitív: a szeretet elvét – a királyi törvény szerint – élni. Ebben semmilyen határ nincs, mivel az üdvözülteknek az örökkévalóság áll majd rendelkezésükre, hogy kifejezésre juttathassák, mit tanultak a földön, és tovább fejleszthessék a keresztyény erőnyeiket. Még az el nem bukott angyalok is – akik tökéletesek, bűntelenek – gyarapodnak a szeretetben. De senki nem

érte el, és nem is fogja elérni valaha az Úr Jézus Krisztus feddhetetlenségét. Ő az egyedüli, aki emberi természetben kifejezte Isten tökéletességét. Olyan mértékben fogjuk tükrözni jellemét, amilyen mértékben már most bennünk lakozik az Ő Lelke. Utánozni fogjuk Példaképünket, de soha nem fogunk eljutni az Ő tökéletességének a szintjére, mivel az Ő jelleme arányos volt az Ő egyedi küldetésével és végtelen áldozatával. Van azonban a tökéletességnek egy bibliai jelentése, amelynek értelmében elvárt a részünkről, hogy olyanok legyünk, mint Ő: ártatlanok, akik fenntartások nélkül teljesítik Isten akarátát:

A keresztyény, küzdő emberben tudatosul, hogy mivel áll szemben: egy furcsa erővel, mely ellenzi a krisztusi tökéletesség elérésének gondolatát. Viszont tudja: Megváltójában üdvözítő erő van, mely megnyeri számára a harcot ebben a küzdelemben. Az Üdvözítő megerősíti, és segíteni fog neki, amikor kegyelemért és hatékonyságért fohászodik. (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1904. március 31., 15. bekezdés) ■

1. Lásd www.etymonline.com/Search.
2. En. Wikipedia, „Perfectionism (psychology)”.
3. En. Wikipedia, „Christian Perfection”.

Florin Lăiu, a cernicei Adventus Egyetem bibliatanára

TÉNYLEG SZÁMÍT AZ ÉLETMÓD?

NEM ELEGENDŐEK A VÉRNYOMÁST SZABÁLYOZÓ GYÓGYSZEREK?

Többször szó esett már a magas vérnyomás különböző vetületeiről. Úgy tűnik, a kezelések hatékonyak bizonyulnak, és a magas vérnyomás szövődémeinek esélye csökkenőben van. Negyven éves vagyok, és rendszeresen szedek vérnyomást szabályozó gyógyszereket. Tényleg szükségem van életmódváltásra?

Az utóbbi 15 évben számos kérdéssel kerestek meg a magas vérnyomással, a „csendes gyilkossal” kapcsolatosan. Erre az a magyarázat, hogy a magas vérnyomás általánosan elterjedt probléma. 2015-ben a következő felmérési adatokat jegyezték:

- A világon több mint 1,3 milliárd embernél mértek 130–139/85–89 higanymilliméteres vérnyomásértéket, ami már kezdeti magas vérnyomásnak számít.
- 1975 és 2015 között a férfiak esetében nagyjából azonosak maradtak a vérnyomásértékek, nők esetében pedig enyhé csökkenés volt megfigyelhető.¹

Az adatok aggasztóak, ha figyelembe vesszük, milyen magas szintre jutott a magas vérnyomás elleni küzdelem, és mennyi ismeret áll az orvostudomány és a betegek rendelkezésére a magas vérnyomást illetően. A világszinten zajló egészségügyi információs kampányok erőfeszítései ellenére a magas vérnyomásban szenvedő személyek csupán 57%-a van tudatában valós állapotának, de csak 40,6% kap vérnyomáscsökkentő kezelést, és alig 13,2% van állandó megfigyelés alatt. A magas vérnyomásban szenvedők száma és a kezelés és monitorizálás alatt állók száma közötti különbség a közepes és alacsony jövedelmű országok lakosainak körében pedig még nagyobb.² E riasztó adatokat semmiképp sem szabad figyelmen kívül hagyni, és tenni kellene ellene.

Nemrég az American Heart Association és az Amerikai Kardiológus Kamara csökkentette a vérnyomás referenciaértékeit, hogy mielőbb közbe lehessen lépni a betegség megfékezésére. Ennek hatásai főleg a 45 év alatti korosztály körében várhatóak. Nemcsak az Egyesült Államokra vonatkozóan, hanem mindazon szervezetek számára, amelyek világszinten a magas vérnyomás kezelésével foglalkoznak, az a figyelmeztetés hangzik el, hogy csökkentenünk kell a vérnyomásértékeket, különleges hangsúlyt fektetve a gyógyszeres kezelés mellőzésére.

Figyelemmel követjük az orvosi szakirodalmat. Az utóbbi időben egyre több cikk, kiadvány és javaslat látott napvilágot a magas vérnyomás kezelésével kapcsolatban. És az üzenet kulcseleme az életmódváltás, amihez az alábbiak tartoznak:

- a testsúly csökkentése és az ideális testsúly megtartása
- napi testmozgás

- a dohányzás elhagyása
- az alkohol mellőzése
- zöldségben, gyümölcsben, integrál gabonában, diófélékben és telítetlen zsírsavakban gazdag táplálkozás
- a vörös hús, a telített zsírok, a finomított szénhidrátok (sütemények, édességek, cukor tartalmú italok) mellőzése
- a nátriumbevitel (só) csökkentése.

Nagyon sok embernek gyógyszerre van szüksége vérnyomása szabályozásához. Az életmódváltás azonban nagyon fontos a vérnyomás ellenőrzés alatt tartása, sőt csökkentése érdekében. A „csökkentés” szót elővigyázatosan kell használni, mivel bár az életmódváltás segít a kitűzött cél elérésében, egész életen keresztül folytatni kell. Nem meglepő, hogy az összes életmódváltató módszer lényegében az adventisták ismert egészségügyi reformjának a része. Ez az információ segíthet abban, hogy pozitív befolyást gyakoroljunk a társadalomban, hiszen egészségügyi tevékenységet folytatunk: elsősorban a megfigyelési (screening) programjaink, másodsorban pedig a kockázati tényezők – például a magas vérnyomás – azonosítása által.

Tényleg számít az életmód! Biztonságos gyalogtúrákat szervezhetünk, sportklubot alapíthatunk, megtaníthatjuk az embereknek az egészséges táplálkozás titkait, megoszthatjuk velük a reménységünket, és bátoríthatjuk őket testi minél jobb formában tartására – még akkor is, ha a bűn már nagy kárt okozott benne. Ez lehet az igazi egészségügyi szolgálat, mely Jézus gyógyító munkáját hirdeti. ■

1. http://www.who.int/gho/ncd/risk_factors/blood_pressure_prevalence/en/.

2. http://www.paho.org/hq/index.php?option=com_content&view=arti_cle&id=13257%3Adia-mundial-de-la-hipertension-2017-conoce-tus-numer-os&catid=9283%3Aworld-hypertension-day&Itemid=42345&lang=en.

Peter N. Landless, kardiológus szakorvos, a Generál Konferencia Egészségügyi Osztályának igazgatója

Zeno L. Charles-Marcel, belgyógyász szakorvos, a Generál Konferencia Egészségügyi Osztályának társigazgatója

A SZENTÍRÁS PÉLDABESZÉDEI

Példabeszédek 1. és 2. fejezete alapján töltsd ki a rejtvényt. Tanuld meg kívülről azt a szöveget, amelyik a leginkább tetszett, majd másold be az alábbi sorokba.

**A NYÁJ
BÁRÁNYKÁI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
az Unió Gyermekosztá-
lyának aligazgatója

1. Hallgasd, fiam,
a te atyádnak erkölcsi

2. és a te anyádnak
----- el ne hagyd.

3. A -----
künn szerül-szerte kiált

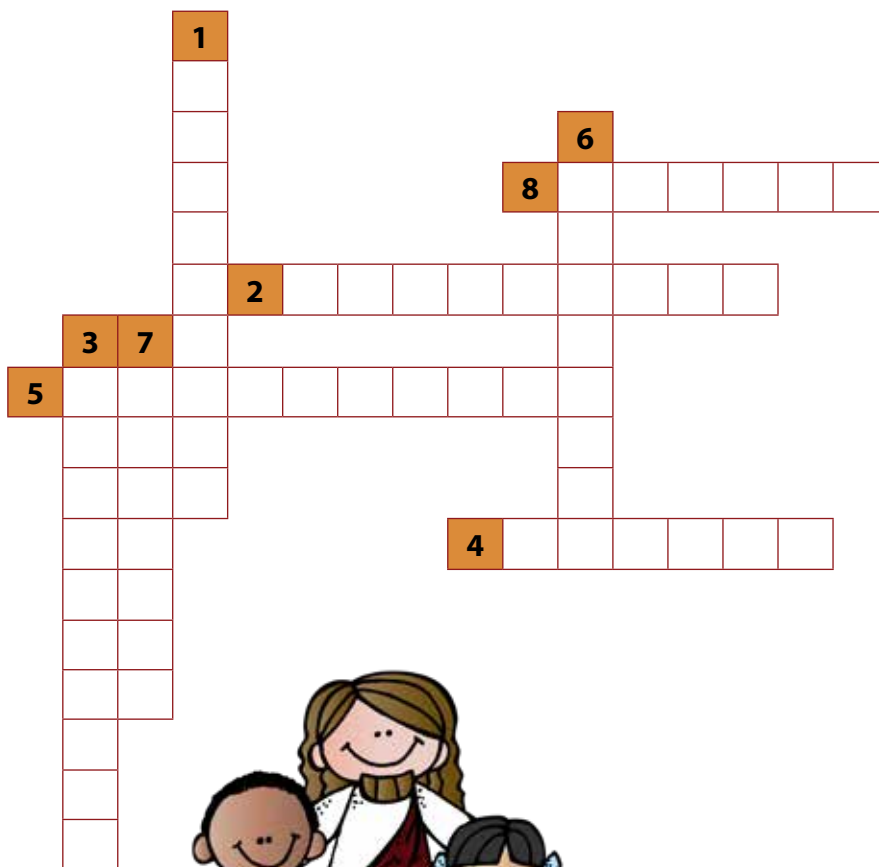
4. az utcákon zengedeztetni
az ő -----

5. Fiam! Ha beveszed az én

6. ha a bölcsességért

7. Ha keresed azt, mint az

8. és mint a kincseket
----- azt.

Megoldás: 1. tanítást; 2. oktatását; 3. bölcsesség; 4. szavát; 5. beszédmét; 6. kiáltás; 7. ezüstöt; 8. kutasd.

Kelj fel, világíts!

Gyere velünk, hogy együtt örvendjünk a természetnek, a testvéri közösségnek és Isten Igéjének! „Semmitől sem kell jobban félnünk, mint attól, hogy megfélekedünk az útról, amelyen Isten mindeddig vezetett minket!” Húsz éve immár, hogy egészségügyi misszionáriusokat képezünk ki az Úr munkájára!

LOUIS TORRES

A Mission College
of Evangelism elnöke

FRANK FOURNIER

Az OCI International
alelnöke

LAURENCE BURN

Az Adventist Frontier Missions
igazgatója

AUREL NEAȚU

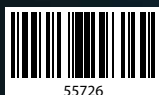
A Romániai Hetednapi Adventista
Unió elnöke

MEZŐMÉNESI ÉLETMÓDKÖZPONT

SZEPTEMBER 2-7.
2019

55726

INFORMÁCIÓK
ÉS FELIRATKOZÁS
0748.118.085

www.scoalaherghelia.ro/events